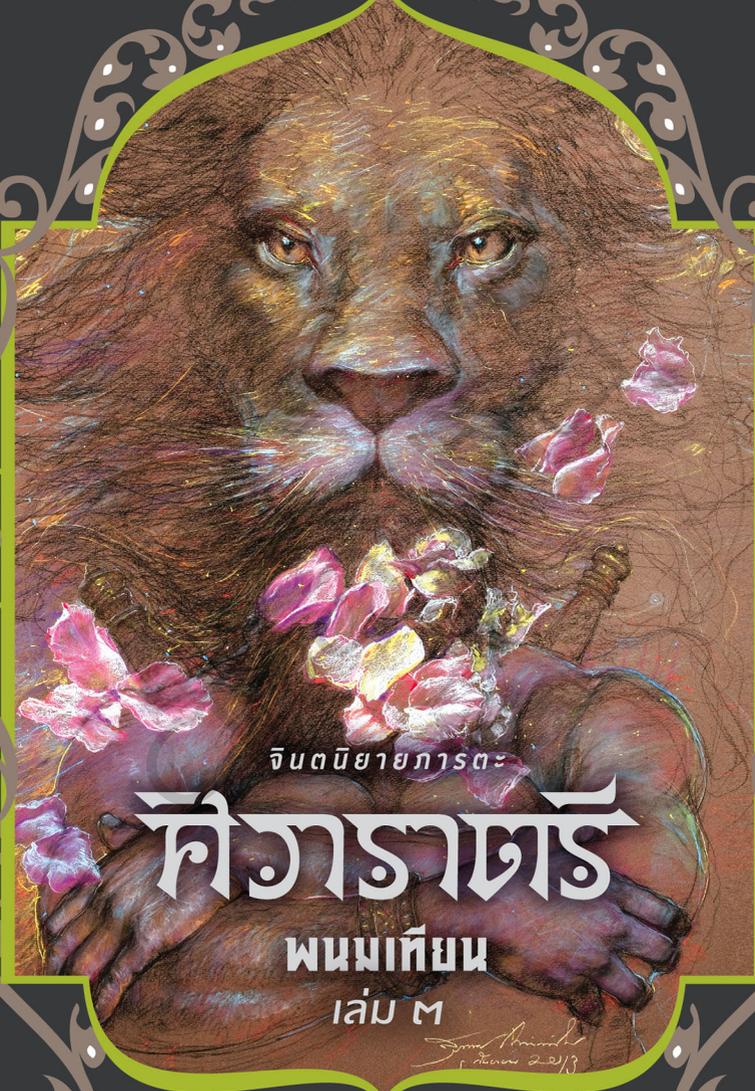

๑๕๗

วรรณกรรมอมตะของศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี ๒๕๔๐

จินตนิยายการ์ตูน

ศิวราช

พนมเทียน

เล่ม ๓

Sumrit
กันยายน ๒๕๖๓

ภาพปก สุรเดช แก้วท่าไม้

บทที่ ๗๘ สามหน่อมิลักขะ

ราตรีเช่นเดียวกันนี้ ทูษยันต์หาได้นิทราหลับลงไม่ พลิก
กระสับกระส่ายอยู่เหนือแท่นบรรจถรณ์ภายในค่ายประทับ
ณ ราชอุทยานชั้นนอกอันเป็นที่พักพลกบิลพัสดุ์ ดวงหทัย
ฟุ้งซ่านกระเจิดกระเจิงเกินกว่าที่จะสำรวจระงับไว้ได้ สับสน
อลหม่านบีบคั้นทรมานอยู่ด้วยความนึกคิดนานาชนิด

แลสิ่งที่ทรงอิทธิพลแรงกล้าอยู่เหนือสิ่งใดก็คือ...
อานุภาพแห่งความรัก ภาพของราชกุมารียามาระตีลอยเด่น
วนเวียนอยู่ในห้วงคิด จะขจัดปัดเป่าเช่นไรก็หาจางหายลบเลื่อน
ไปไม่

อนิจจา... ทูษยันต์ผู้ถลำอยู่ในหลุมรักจนเกินกว่าจะ
ถอนตัวหมดหนทางใดอีกแล้วที่จะคลี่คลายเสียได้ นอกจาก
จะปล่อยให้ความรักกัดกร่อนกินใจจนกว่าจะหมดพิษสงแห่งมัน
หรือมิฉะนั้นก็จนกว่าจะสิ้นลมหายใจ

ในความเงียบสงัดของธรรมชาติยามวิกาล ทว่าอ้ออึ้ง
คะนึงไปด้วยศัพท์สำเนียงแห่งฤทธิ์อุปาทานอันพุ่งซ่าน
ในดวงหทัยนั้น บัดดลสำเนียงหนึ่งลอยแว่วมาสู่โสต...เป็นเสียง
หัวเราะแหบต่ำสั่นพร่าอันน่าสยดสยอง เพียงวาระแรกที่ได้สดับ
พระเนตรก็เบิกโพลงในความมืด จำได้ในทันใดว่า เป็นเสียง
ที่เคยสดับมาแล้วจนแทบจะเกิดความเคยชิน เจ้าของเสียงคือ
ปักษาทูตมรณะ เลี้ยงด้วยอาคมของชนเผ่ามิลล์กะซึ ที่เฝ้าติดตาม
หาตัวเจ้าของมาเป็นเวลานาน

บัดนี้ เสียงนกรাত্রีอันน่าสะพรึงกลัวนั้นดังขึ้นอีก แล้ว
กลืนสาบสางคล้ายซากศพ ลอยมากับลมเย็นพร้อมคลื่นเสียง

ทฤษยันต์พลิกพระองค์ผลัดภูษาคลุมไปทางหนึ่งโดยเร็ว
เมื่อได้สดับเสียงเอ่ยเรียกพระนามหนัก ๆ ในกัณวานผิคมมนุษย์
ยังมีทันจะสิ้นเสียงดี เจ้าของเสียงก็ปรากฏกายขึ้นที่หน้าต่าง
กระโจม กลอกหน้าส่งดวงตาแวววาวในความมืดจับมาที่เจ้าชาย
ทฤษยันต์ผุดขึ้นทรงยื่นแฉ่มช้าแถมโอษฐ์น้อย ๆ อ้ากรอก
ประหนึ่งจะต้อนรับเชื้อเชิญทูตมรณะ

เจ้าแห่งรัตติกาลทำเสียงต่ำ ๆ ในลำคออยู่อึดใจหนึ่ง
ก็อ้าจะงอยปากอันโง้งแหลมออก ปล่อยให้สาส์นชั้นเล็กหลุดร่วง

จากปากลงสู่พื้นต่อพระพักตร์ของเจ้าชาย แลขยับปีกกระพือ
บินหนีหายไปในความมืดโดยเร็ว

ทูษยันต์แปลกพระทัยยิ่งนัก เสด็จเข้ามาเก็บสาส์นชิ้นนั้น
ขึ้นพิจารณา แล้วไขอักษกลับที่หรีสลับอยู่ให้สว่างโพลงขึ้น
ในทันใด เมื่อแสงสว่างขับไล่ความขมุกขมัวของสถานที่
หลบหนีหายไป ข้อความในสาส์นก็ปรากฏขึ้นเด่นชัด
เป็นผลให้จอมทัพแห่งกบิลพัสดุ์ประทับตะลึงนั่งอยู่กับที่
ด้วยความตื่นตันอัศจรรย์พระทัยเหลือที่จะกล่าว...

‘มฤตยู ปักษาทูตมรณะที่นำสาส์นมาสู่พระองค์นี้ เป็นนก
เลี้ยงด้วยอาคมของข้าพระบาท สินธุผู้ที่พระองค์สงสัยนั่นเอง’

เริ่มแห่งสาส์นลึกลับนั้นกล่าว

‘จึงดังนั้น มิเป็นการจำเป็นอย่างไรอีกต่อไปที่พระองค์จะ
สืบค้นหาเจ้าของนกปีศาจนี้เหมือนเช่นที่แล้วมา ด้วยว่า
ข้าพระบาทสินธุกำลังรอดคอยการเสด็จพระองค์อยู่แล้ว
ด้วยความร้อนใจแลกระหายยิ่ง เมื่อพระองค์ได้รับสาส์นฉบับนี้
จงแนพระทัยเสียเถิดว่า สินธุผู้ลึกลับในสายพระเนตร กำลัง

รอคอยแลพร้อมแล้วที่จะแถลงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดเป็นปัญหา ลึกลับขึ้นในดวงพระทัยของพระองค์ ให้กระจ่างชัดเจนหมดสิ้น ทุกขบวนความ ตรองด้วยพระปัญญา ตรึกด้วยสติญาณ อันสุขุม ละเอียดย่อนของพระองค์ แล้วจงเสด็จมาเถิดพระเจ้าข้า ไม่มีอุปายเล่ห์กลหรือเจตนาประทุษร้ายต่อเบื้องพระบาทจาก ใครอื่นเลย ขณะนี้ข้าพระบาทรออยู่ ณ เทวาลัยกาลีทางประตู เมืองด้านตะวันตกของเทวทหะนคร ตรงตำแหน่งที่พระองค์ เคยถูกอัสสกันท์ใช้อุปายประทุษร้าย สิ้นพระสติไปในครั้งหนึ่ง หากพระองค์ยังประสงค์ที่จะทราบถึงความเป็นมาแห่งพระองค์ เอง แลทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ต้องเสด็จ เมื่อผลาดจากราตรีนี้ ไปแล้ว เป็นอันหมดโอกาสที่จะทรงทราบในสิ่งใดทั้งสิ้น...'

ทฤษยัณฑ์ทรงอ่านทบทวนข้อความห้วน ทว่าอมไปด้วย ความหมายลึกซึ้งนั้นกลับไปกลับมาอยู่หลายเที่ยว ในที่สุด ก็ตัดสินใจพระทัยเด็ดขาดกำสาส์นฉบับนั้นซ่อนในอุระ ปลดภูษา กำมะหยี่ดำสนิทข้างพระที่ขึ้นตวัดคลุมอังสา แลปลดพระแสง แขนงอยู่ใกล้บรรจถรณ์ขึ้นคาดบั้นพระองค์แผ้วผิพระบาท ย่องกริบออกมาจากที่ประทับในทันใด...

เมื่อลัษองค์ทุษยันต์ เจ้าชายสุรินทราที่บรรทมอยู่ยัง
วิสูตรกันอีกด้านหนึ่ง ก็ผุดลุกขึ้นจากแท่นอย่างรวดเร็ว กระซอก
สายพระแสงมาคาดกับบั้นพระองค์แลใช้ภูษาสีดำนินท
กลืนราตรีเช่นเดียวกันคลุมร่าง แผงกายแหวกวิสูตรสะกดตาม
ทุษยันต์ไปทุกระยะอย่างเงียบกริบ โดยมีให้ผู้ถูกติดตาม
ได้รู้สึกกายเลยแม้แต่น้อย...

แน่นอนที่สุด ในราตรีสุดท้ายก่อนการจากของอาจารย์
สุรินทราได้ขอมาบรรทมร่วมกระโจมด้วย แลหาได้หลับลงไม่
คงบรรทมทำที่ประหนึ่งนินทราสนิท สังเกตความกระสับกระส่าย
ของทุษยันต์อยู่ตลอดเวลา ดังนั้นการเคลื่อนไหวทุกอิริยาบถ
ของทุษยันต์ จึงหาได้รอดพ้นจากการลอบสังเกตอย่าง
ระมัดระวังของสุรินทรา ผู้สร้างทำเป็นหลับไม่

เมื่อเห็นจอมทัพกบิลพัสดุ์ปลีกกายอย่างซอมนเร็น
หนีออกจากที่บรรทมกลางดึกเช่นนั้น สุรินทราผู้เป็นศิษย์จึงออก
สะกดรอยตามทุกฝีก้าวด้วยความพิศวงพระทัย และห้วงใย
ในอาจารย์ จนเกินกว่าที่จะทนบรรทมอยู่เช่นเดิมได้

แรมสนิทแห่งราตรีดูจขณะนี้ มีแต่ความมืดมนอัน
นาระแวงสงัดเงียบวิเวกวังเวงยิ่งนัก ท้องฟ้าพรราวไสวไปด้วยหมู่

ดาราน้อยใหญ่ส่องแสงแวบแวมประดับเด่น รวากับจุดทองบนผืนผ้า สีดำสนิท ทางข้างเผือกขึ้นขาวประดุกเศวตศิลา พาดเป็นทางไปในอากาศ น้ำค้างกลั่นตัวหยดเย็นเฉียบหนาว นานๆ จะแว่วเสียงหมาในร้องลอยมากับสายลม

เทวาลัยกาลิยีนเป็นเงาตะคุ่มอยู่เหนือพื้นทราย แวดล้อมระเกะระกะไปด้วยหินผาโขดศิลาแลงพันธุ์ไม้ที่อาศัยขึ้นตามความแห้งแล้งกันดาร เห็นเป็นทิวเหลี่ยมสลัษัษัช้อนอยู่ในความมืด ผีทำม้ผ่นความเร็วลงเป็นลำดับ เมื่อสังเกตเห็นวิหารร้างจุดหมายปลายทางขวางเป็นเงาเหมือนปีศาจจิ้งหีมาอยู่เบื้องหน้า ในที่สุดก็หยุดยืนสะบัดขนคอกอยู่กับที่ เจ้าของม้ากวาดสายพระเนตรอันคมกริบ เต็มไปด้วยอาการระมัดระวังไปยังภูมิประเทศรอบด้าน ครู่หนึ่งก็เฝ่นลงจากหลัง ผูกม้าไว้กับสลัดไค กระชับภูเขาให้คลุมแนววรกาย แลสืบพระบาทเลาะลัดไปตามโขดหินแลโครงกระตุกอันขาวโพลนของสรรพสัตว์ ป่ายหน้ามุ่งตรงไปยังเทวาลัยเทพแห่งกสิยศอย่างเข้มขำ

พอพ้นจากกลุ่มไม้กระบองเพชร แลบรรลุถึงบริเวณที่อันราบเรียบ ประหนึ่งจะมีมือมนุษย์มาประดิษฐ์ต่อนหนึ่งมีผู้จะกว้างขวางนัก เงาดำสนิทอีกสองเงาก็เคลื่อนออกมาจากความมืดที่บคนละด้าน ประจันหน้ากันอย่างจ้งจหนมดหนทางที่จะ

หลบหลีกได้อย่างไร เสมือนหนึ่งแต่ละเงาหาได้รู้สึกสำนึกในการที่จะมาเผชิญกันกะทันหันเช่นนี้ไม่

เงาทั้งสามชะงักหนึ่งอยู่กับที่ มีระยะที่หันเข้าหากัน เป็นจุดรวมห่างกันเพียงสองวา และโดยสัญชาตญาณแห่งการระแวดระวัง มือทั้งสามเคลื่อนมาแตะที่ด้ามดาบข้างเอวในทันที แต่แล้วก่อนที่จะเกิดการเคลื่อนไหวใด ๆ ขึ้น เสียงตะโกนหนึ่งก็ดังยับยั้งเข้ามา

“หยุด! ในพระนามของชาตะเวทแห่งมิลักชะทั้งเผ่า ทูษยันต์ เวชยันต์ แลทัสสยุ อย่าฆ่ากัน!!”

พร้อมกับเสียงนั้น คบเพลิงติดด้ามหอกเล่มหนึ่งก็สว่างจ้า ออกมาจากความมืด วิ่งแหวกอากาศลอยข้ามศีรษะของเงาทั้งสาม ปักลงบนพื้นที่ใจกลางที่ต่างยืนกุมเชิงอยู่ในทันที ความสว่างจากแสงคบขั้บไล่ภาพตะคุ่มที่เห็นเพียงเงาให้ปรากฏเด่นชัดขึ้น ทั้งสามร่างที่กำลังประจันหน้ากันอยู่ต่างมองเห็นใบหน้าของกันและกันถนัด ยืนตะลึงนั่งอยู่กับที่เสมือนถูกสาปให้กลายเป็นท่อนศิลา...

วรุตปราดเข้ามาถึง...ตามติดด้วยขุนโจรนกุลลา แลกุเวร นายมายากร นกุลลาตรงเข้าจับร่างของเวชยันต์ไว้ปลดดาบออก ในทันที กุเวรแผ่นเข้าจับกายทัตสยุแน่น ส่วนวรุตย่างเข้ามา ระหว่างกลาง ยืนนิ่งอยู่ครู่ก็ชูมือขึ้นเบี่ยงบน เปล่งเสียงห้าว กังวานขึ้นท่ามกลางความเงียบสงัดอันน่าพิศวงนั้นว่า

“เราทั้งสาม คือข้า...ขุนพลวรุตแห่งชาตะเวท นกุลลา ขุนโจรเดียรถีย์ แลกุเวรจอมมายากร ขอต้อนรับองค์พระยุพราช แห่งมีลักขะทั้งสามยังสถานอันเป็นที่นัดหมายนี้ ด้วยความ ซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อขัตติยราชโดยมิมีวันเสื่อมสลาย...ราชา ข้าแต่ทฤษยันต์ เวชยันต์ แลทัตสยุ ราชกุมารแห่งราชวงศ์ จักรพรรดิชาตะเวทเผ่ามีลักขะ ขอให้ทรงพระเจริญเถิด พระเจ้าข้า”

ในแสงสีน้ำเงินเข้มแห่งเปลวไฟบนปลายคอบ ที่ส่องจับ ไปยังทุกใบหน้านั้น ทั้งสามบุรุษเชื้อชาติผู้มีดวงพักตร์ประหนึ่ง หล่อออกมาจากเบ้าพิมพ์อันเดียวกัน ยังมีสร้างจากภาวะตะลึงงัน ตื่นเต้นอัศจรรย์ไปหมดทั้งดวงฤดี ต่างเบิกดวงเนตรตื่นกว้าง จ้องจับไปยังวงพักตร์ของกันและกันสลับเปลี่ยนเวียนวนอยู่ เช่นนั้นนาน และแล้วต่างก็อุทานออกมาเป็นเสียงเดียว

“ทោះ! อะไรกันนี้ ข้ามิเข้าใจอะไรเลย?”

“แต่พระองค์ทั้งสามจะได้เข้าพระทัย ณ ราตรีแห่งการ
ประจันหน้าตามนัดพบนี้แล้ว”

กุเวร นกฺุลา แลวรุตเอ๋ยขึ้นพร้อมกันเป็นเสียงเดียว

“ดูก่อน สหายผู้ประหลาดของข้าทั้งสอง...” หนึ่งใน
จำนวนสามเอ๋ยขึ้นอย่างตื่นเต้นพิศวงใจ “ข้าคือทฤษัณฑ์
แห่งกบิลพัสดุ์”

“ข้าคือเวษัณฑ์ จักรพรรดิเตียรถีย์แห่งผาสิงห์คัารน”
อีกหนึ่งกล่าวขึ้นเช่นนี้

“ส่วนข้าคือทัสสุยุ จอมมายากรราชาแห่งปวงวณิพก”

แลอีกหนึ่งประกาศขึ้นครบตามจำนวนร่าง ซึ่งมีผิดอันใด
กับเงาสะท้อนของกันและกัน ยืนเผชิญหน้ากันอยู่อย่างงุนงง

“แหละทั้งสาม คือราชโอรสฝาแฝดที่ประสูติในเวลาอัน
ไล่เลี่ยกันจากชนกแลชนนีองค์เดียวกัน ภายใต้เศวตพิชัยฉัตร
เดียวกัน เหนือบัลลังก์เทวทหะนครแห่งชาตะเวทของเผ่ามีลักษะ
เมื่อยี่สิบกว่ารอบฤดูกาลที่ผ่านมาแล้ว ทฤษัณฑ์ เวษัณฑ์ ทัสสุยุ

พระองค์ทั้งสามเป็นหน่อมิลักษณะพี่น้องที่ประสูติตามกันออกมา
สมัยเมื่อมีลักษณะสุญชาติด้วยบาทของชาวอารยัน”

อีกครั้งหนึ่งที่ทั้งสามบุรุษจรรจงจ้งอยู่กับที่เหมือน
ต้องสะกด หุษยันต์ได้สติก่อนสองคน ร้องถามมาว่า

“สินธุ ข้ามิเข้าใจอันใดเลย ท่านคือใคร?”

วรุटकัมตีระชะถวายการวะแซมซ้ำ ดวงตาเป็นประกาย
วาว

“ถูกแล้ว ได้ฝ่าพระบาทรู้จักข้าพระบาทในนามของสินธุ
แต่ข้าพระบาทคือวรุต ขุนพลคู่บัลลังก์แห่งชาตะเวท ผู้เป็น
พระชนกของใต้ฝ่าพระบาททั้งสามแลได้รู้เห็นการเป็นมาของ
ใต้ฝ่าพระบาทแต่ละองค์มานับตั้งแต่ประสูติ จนกระทั่งต่าง
พลัดพรากสูญหายจากกันไปตามทิศทาง ยามเมื่ออาณาจักร
ถล่มด้วยแสนยาอารยัน ข้าพระบาทในนามของสินธุวาณิช
เร่สัญจร ได้ออกติดตามค้นหาพระองค์ทั้งสาม โดยสัจจะที่ได้
ถวายให้แก่พระชนก ก่อนจะสิ้นพระชนม์มาเป็นเวลานาน
จนกระทั่งในที่สุดก็พบว่า ราชกุมารทั้งสาม ณ บัดนี้ได้ทรง
พระชนมชีพอยู่ครบ ทว่าแตกต่างกันไปคนละสภาพโดยหารู้

ไม่ว่า ต่างองค์ต่างประสูติมาจากชนกชนนีองค์เดียวกัน
จนกระทั่งบางขณะถึงกับจะฆ่าฟันกัน บัดนี้ ถึงวาระแล้ว...
ที่พระองค์ทั้งสามจะได้มีโอกาสทราบถึงความเป็นมาแห่งอดีต
เสมือนหนึ่งจะมีวิญญูณของพระชนกชนนีเข้าดลพระทัย
ให้ได้มาประสพเผชิญหน้ากันพร้อมทั้งสามองค์ ข้า...ขุนพลวรุฒ
จะได้แถลงถึงความเป็นมาในอดีตให้ทรงทราบ ณ บัดนี้”

ในความเงียบสงัด แลสนัระทีกเต็มไปด้วยความตื่นเต้น
มหัศจรรย์ใจของทั้งสาม แลจ้องดวงเนตรแทบมิกะพริบ
ไปยังวรุฒ อดีตขุนพลแห่งชาตะเวท ได้เริ่มบรรยายความ
ในอดีตขึ้นด้วยเสียงอันมีกังวานแลกร้าวไปด้วยความรู้สึกลับอัน
สิ้นสะเทือนทุกโสตที่ได้สดับมีความว่า...

“ยี่สิบกว่ารอบฤดูกาล นับย้อนทวนต้นจากราตรีนี้ไป
เทวทหะนครแลชมพูทวีปเป็นสมบัติอันงดงามของชนเผ่า
มิถิลกะโดยมีชาตะเวทเป็นจอมจักรพรรดิผู้ครอบครอง แลข้า...
วรุฒคือขุนศึกคู่บัลลังก์

“ชมพูทวีปราบรื่นปกติสุขมาแต่บรรพกาล จวบจนกระทั่ง
ถูกจุดให้ระเบิดขึ้นด้วยเพลิงมิถิลกะจากชนอีกเผ่าหนึ่ง
ไหลป่าเอ่อล้นประดุจกระแสน้ำเชี่ยว ทำลายทำนบข้าม

หิมพานต์บรรพตเข้ามา อย่างหมายที่จะกวาดล้างแลชิงถิ่น สงครามระหว่างผิวของมีลักษณะผู้เป็นเจ้าของถิ่น แลอารยัน ผู้รุกราน ติดต่อกันเรื่อยมาเป็นเวลานาน นับวันที่ทิวความ โหดร้ายทารุณดุเดือดขึ้นเป็นลำดับ การณ์ปรากฏว่า มีลักษณะ เป็นฝ่ายปราชัย ล่าถอยให้บาทของชนชาติอารยันรุกร้า กระทบหน้าชิดเข้ามาทุกขณะ

“ราตรีอันเป็นศิวราตรีแห่งการลอบบาปหนึ่ง ขณะที่ สงครามสองผิวกำลังติดพันรุกรบกันอยู่ เกิดเป็นนิमितประหลาด ล้ำให้ประจักษ์ชัดกับทุกสายตา ปวงสรรพอาวุธทั้งหลาย แลที่อยู่ในพื้นพิภพนี้ เกิดประกายแสงสว่างพร่างพราว แลแกว่ง กระทบกันมีกังวานเป็นอัศจรรย์นัก เป็นที่ทำนายกันว่า ดาวโจร อันเกรียงไกรหนึ่ง ได้จุดติมายังพื้นพิภพเพื่อความกระเดื่องเดช แลสามารถพิชิตปวงศัตรูทั้งหลายในปฐมพิ ให้พินาศย่อยยับไป แลดาวโจรดวงนั้น... ก่อกำเนิดขึ้นในครรภ์ของมารดาที่เป็นเผ่า มีลักษณะ จึงเกิดเป็นรหัสลับขึ้นในหมู่มีลักษณะทั้งหลายล่วงรู้กัน สืบต่อไปทั่วทุกชีวิตว่า หากเกิดเหตุเภทภัยจนถึงอาณาจักร ถล่มพินาศลงด้วยบาทของศัตรูแล้วไซ้ร ให้พยายามรักษาชีวิต ของทารกเพศชายไว้โดยเต็มความสามารถ เพื่อที่จะรอให้ทารก

นั่นเจริญเติบโตขึ้นกอบกู้อิสรภาพของเผ่า แลแก้แค้นชนชาติศัตรู

“ราตรีอันเกิดปรากฏการณ์ตามธรรมชาติประหลาดนั้นเอง วิชฌนียอดชายาแห่งชาตะเวท ก็ให้กำเนิดแก่ราชโอรสฝาแฝดพร้อมกันทั้งสามองค์ ราชกุมารทั้งสามประสูติมาใต้พิชัยฉัตรไอยศูรย์ ตามศักดิ์ของเชื้อกษัตริย์ครบถ้วนในระยะเวลาอันใกล้เคียงกัน จึงมีรูปลักษณะร่างกายละม้ายคล้ายคลึงจนยากที่จะพิสูจน์ได้ว่าใครเป็นใคร พระชนกชนนีได้ทำเครื่องหมายตำหนิไว้เป็นสำคัญ โดยเก็บงันเป็นความลับมิได้แพร่พรายให้ผู้ใดทราบ นอกจากราชบริพารสนิท

“นั่นคือสลักเบ็องปฤษฎาองค์ของราชกุมารแต่ละองค์ ด้วยหมึกสีนิลกาญจน์ เป็นเครื่องหมายระบุความเป็นยุพราชแห่งบัลลังก์เทวทหะนครแลมีลักษณะทั้งเผ่า โดยจารึกพระนามติดไว้ด้วย เชษฐาใหญ่ที่ประสูติออกมาเป็นอันดับแรก ทรงพระนามทฤษยันต์ ส่วนองค์รองทรงพระนามว่าเวษยันต์ แลองค์เล็กที่ประสูติตามหลังสุดท้ายทรงพระนามว่าทัสสุยุ ให้พระนามครบสิ้นทั้งสามหนอกษัตริย์ ถนอมกล่อมเกลี้ยงไว้ในราชฐานเป็นความลับ มิได้แพร่พรายการประสูติยุพราชให้ล่วงรู้ถึงโสดราษฏรคนใดเลย ด้วยเห็นว่าเป็นภาวะฉุกเฉิน

บ้านเมืองจะพินาศด้วยกำลังของข้าศึกอยู่จนเจียน สงคราม
ยืดเยื้อติดพันต่อมาได้อีกเพียงขวบปีเดียว นับจากราตรีที่ได้
ให้กำเนิดราชกุมารทั้งสาม เทวทหะนครก็ถึงกาลพินาศ
นั้นหมายถึงมีลักษณะทั้งเผ่าสูญชาติลงด้วยแล้ว เมื่อพระนคร
ย่อยยับแลเท้าของศัตรูเหยียบย่างเข้ามาถึง การประหัตประหาร
อย่างทารุณโหดเหี้ยม ปราศจากความปราณีปราศรัย ก็อุบัติ
ไปทุกหัวระแหง มีลักษณะล้มตายลงทับถมแผ่นดิน ไม่ว่าจะเป็
นลูกเล็กเด็กแดง อารยันก็มีได้เหลือไว้เลยจนชีวิตเดียว แผนการ
ของพิษณুমหาราชมุ่งที่จะล้างให้หมดทั้งชาติ

“ขณะที่เมืองแตก ข้าศึกทะลวงเข้ามาปานกระแสดลื่น
ในมหาสมุทรนั้น ขุนพลวรุฑได้คะเนการณ์ไว้ล่วงหน้าแล้ว
หยั่งทราบในวาระสุดท้ายของอาณาจักรดี จึงวางแผนการที่จะ
ลักพาองค์พระยุพราชทั้งสามออกมาจากราชฐาน เพื่อหลบ
ให้รอดจากมรณภัย ได้นัดหมายให้นางกิมินี ซึ่งเป็นพระพี่เลี้ยง
สนิท นำราชกุมารทั้งสามมารอคอยอยู่ในราชอุทยานก่อนแล้ว
ก่อนที่กำแพงเมืองทุกด้านจะถูกทำลายลงด้วยทัพอารยัน
แลได้มอบให้ขุนทัพคู่ใจสามนายไปคอยรับราชกุมาร
การณปรากฏว่า นางกิมินีได้นำทูษยันต์เซษฐาใหญ่ แลทัสสุ
อนุชาเล็กที่สุดมาได้เพียงสององค์เท่านั้น ส่วนเวชยันต์ผู้เป็น

องค์กลาง สะบัดหลุดมือจากนางพีเลี้ยง เสด็จวิ่งเข้าไปสู่ พระชนกชนนี ระหว่างที่ราชฐานถูกจุดให้ลุกขึ้นด้วยเพลิงพินาศ จึงมีเพียงทุษยันต์แลทัสสยุเท่านั้น ที่ถูกนำเสด็จหนีออกมา โดยขุนทัพผู้ได้รับมอบหมายทั้งสอง และแล้วก็พลัดพรากจากกัน อยู่กลางศึกอารยันที่รุกประชิดเข้ามาทุกด้าน ทุษยันต์ถูกแยกไป ทางหนึ่ง ส่วนทัสสยุแยกออกไปอีกทางหนึ่ง ถูกผลัดเปลี่ยนมือ โดยทหารแลประชาราชาวมิลักชะ ซึ่งโอบอุ้มนำหนีภัยอารยันไป อีกหลายทอด จนกระทั่งท้ายสุด ทุษยันต์ทรงปลอดภัยอยู่ใน อ้อมพิทักษ์ของนักบุญสุภัททะ ซึ่งเป็นจักรพรรดิเผ่าอารยัน ผู้สละราชย์ออกผนวชปราณีชบเลี้ยงไว้ ส่วนทัสสยุตกไปอยู่ในมือ ของกุเวรนายมายากร ซึ่งใช้วิทยาากลแอบซ่อน อำพรางตา อารยันที่ติดตามไว้ได้

“สำหรับเวชยันต์ซึ่งเป็นองค์กลาง เสด็จหนีออกนอก พระนครพร้อมด้วยชนกชนนีแลวรุตขุนพล แต่แล้วก็ถูกทหาร อารยันติดตามมาทันที่ทุ่งพยัคฆินสา พระชนกชนนีถูก ปลงพระชนม์ ในระหว่างเกิดการต่อสู้กันอยู่ ก่อนจะสิ้นพระทัย ได้มอบเวชยันต์ให้แก่ขุนพลวรุต แลรับสั่งเป็นครั้งสุดท้าย ให้รำลึกถึงหายนะวิบัติที่ได้รับจากชนชาติอารยัน ฝากให้

นำเสด็จราชกุมารองค์สุดท้าย เพื่อการแก้แค้นในอนาคตกาล
ยามเมื่อเจริญวัยขึ้น

“ขุนพลวรุฒเหลืออีกเพียงชีวิตเดียว พร้อมด้วยราชกุมาร
เวชยันต์กลางศึกอารยันที่ล้อมอยู่รอบกาย พยายามจะฟันฝ่า
แหกหนีออกไป แต่แล้วตัววรุฒเองก็ถูกหอกของอารยันทาง
เบื้องหลัง กระเด็นลงจากหลังม้า ปลอ่ยให้ราชกุมารหลุดจากมือ
เสด็จวิ่งกันแสงให้จำอยู่ท่ามกลางผีเท้าม้าอันไร้ปราณีของทหาร
อารยัน ทศนภาพครั้งสุดท้ายก่อนที่วรุฒจะหมดความรู้สึกไปนั้น
มองเห็นทหารอารยันควมม้าตรงรี่เข้าหาราชกุมารด้วยหอก
อันโหดร้าย แลแทงอย่างหมายพิฆาตสุดล้ำไปยังร่างอัน
กระจัดย่อย ต่อจากนั้นก็สิ้นสติไปด้วยพิษบาดแผล เมื่อรู้สึก
กายขึ้นอีกครั้งหนึ่ง พบแต่เพียงซากศพของทหารมีลักษณะ
ที่ตามเสด็จองค์จักรพรรดิอยู่รอบกาย พยายามจะค้นหาซาก
ของราชกุมารเช่นไรก็มีได้พบ เป็นที่น่าประหลาดนัก

“ขณะนั้นวรุฒหาคาบไม่ว่า เวชยันต์สูญหายไปทีใด
เพราะทุกศพนอนตายอยู่ครบ แม้กระทั่ง ‘ซาตะเวท’ ผู้เป็นชนก
แล ‘วิชนี’ ผู้เป็นชนนี แต่ความจริงนั้น ราชกุมารเวชยันต์
ถูกหอกอารยันเฉี่ยวกระเด็นลงไปใต้ม้าน้ำคงคา แลถูกกระแสน้ำ
พัดพาให้หลุดจากการติดตามของทหารอารยันใจโหดไปได้

จนกระทั่งอ้วลาแม่สิงห์คาบเอาไปไว้ในถ้ำ แลนกุลาชุนโจร
ไปประสบเข้า จึงนำมาเลี้ยงไว้ในผาสิงห์คำรน อันเป็นอาณาจักร
โจร

“ขุนพลวรุฒยังมั่นใจอยู่เสมอว่า ราชกุมารทั้งสามยังคง
พระชนมชีพอยู่ เพื่อล้างแค้นให้แก่พระชนกชนนี แลชนชาติ
มิลักขะทั้งเผ่า จึงได้ปฏิญาณไว้ต่อหน้าพระศพของชาติะเวท
แลชยาว่า จะพยายามติดตามค้นหาหน่อมิลักขะทั้งสามให้จงได้
เพื่อการกลับคืนมาเป็นดาวชัย ในการกู้เผ่าพันธุ์ของมิลักขะ
มิลักขะที่ลี้มไปแล้วกำลังรอ...รอสามพระยุพราชด้วยความหวัง
อันแน่วแน่ แลบัดนี้...การรอนันได้ดำเนินมาถึงที่สุดแล้ว
นับกาลเวลาถึงยี่สิบกว่ารอบฤดู จากความพินาศอัปราในครั้งนั้น
...”

เสียงของวรุฒแหบเครือเหือดหายเข้าไปในลำคอ...
เมื่อนั้นความเงียบเข้ามาปกคลุม คงได้สดับแต่เสียงปะทุของ
เปลวไฟจากคบเพลิง วงพัคตร์ของบุรุษฉกรรจ์ทั้งสามชาวซี้ด...
สิ้นระริกไปตลอดทั้งกาย ทอดดวงเนตรปรี่มหยาดน้ำจับอยู่ที่
กันและกันหนึ่ง และแล้วโดยสัญชาตญาณ ทั้งสามเคลื่อนกาย
เข้าหากันอย่างแหล่มซ้า พอหัตถ์ต่อหัตถ์แตะก็เฝือกอดกัน

แนบแน่น หยาดอัสสุชลหลังเป็นทาง มิได้มีเสียงเจรจาเช่นไร
อีกเลย

วรุฒ นกุลลา แลฤเวรจ้องมองดูภาพพี่น้องทั้งสามนั้นด้วยความ
ตื่นตันหัวใจ สลดสังเวชระคนกับความปลาบปลื้มปีติ
จนมีอาจจะกล่าวอันใดออกมาได้

นานเท่านั้นในสภาพเช่นนั้น...

“อนิจจา...เวษยันต์ ทัสสยุ น้องของพี่ เราจะไม่มีวันรู้ความ
เป็นมาแห่งตัวเราเลย หากมิใช่ราตรีแห่งการมาประสพกัน
โดยบังเอิญเช่นนี้”

ทฤษยันต์พึมพำขึ้นด้วยสุรเสียงเครือสั่น กอดเวษยันต์
แลทัสสยุไว้ในอ้อมพาหาทั้งสอง อัสสุชลหลังริน อนุชาทั้งสอง
เคลื่อนไหวลงทรุดคุกขานลงกับพื้นแทบพระบาทของเชษฐา
ใหญ่ ประณตหัตถ์ขึ้นอัญชูลี ตื่นตันหวั่นไหวไปตลอดทั้งดวงฤดี
แต่ทฤษยันต์ก้มลงประคองขึ้นมาจ้องสบเนตร ครั้นแล้วทั้งสาม
ก็โผล่เข้าหากันอีกวาระหนึ่ง ภาวะอันน่าสลดใจที่เกิดขึ้นจาก
พี่น้องซึ่งเพิ่งจะรู้จักกันนั้นมีอยู่เป็นเวลานาน...

กระทั่งในที่สุด ต่างก็คลายจากอารมณ์อันโศกเศร้ารันทด
แลตื่นเต้นปีติจนลืมองค์นั้น จึงจูงหัตถ์มาร่วมอาสนะยังโศดหิน
ก้อนหนึ่ง ใต้ถ้ำมาแล้วสู่ถึงสภาพชีวิตของกันและกัน ถ้ายทอด
สู่กันฟังโดยมิได้ปิดบังอำพราง จนดาวรุ่งเปล่งแสงเขียวเข้ม
ขึ้นทางฟากฟ้าด้านตะวันออก จึงถูกปลุกขึ้นด้วยเสียงของวรุฒ

“บัดนี้รับสั่งมาสักคำหนึ่งเถิดพระเจ้าข้า ทั้งสามองค์
ว่ามีลักษณะพร้อมแล้วหรือยัง...พร้อมที่จะจับอาวุธขึ้นต่อสู้
เผ่าพันธุ์แลล้างแค้นศัตรู”

ทั้งสามหน่อมิลักขะผุดขึ้นจากที่ประทับยืนเรียงหน้า
กระดาน เวชยันต์อยู่ทางเบื้องซ้าย ทัสสยอยู่ทางเบื้องขวา
แลเชษฐาใหญ่ทฤษยันต์ประทับกลาง หัตถ์ทั้งสามจับประสานกัน
แน่น เนตรเป็นประกายวาว

“ท่านขุนพลวรุฒ เราพร้อมแล้วที่จะทำลายศัตรู”

เสียงนั้นเปล่งออกมาจากเวชยันต์แลทัสสยพร้อมกัน
แต่ทฤษยันต์หนึ่งอยู่เป็นคุณิภาพ มิได้ปริโอษฐ์อันใดทั้งสิ้น
แต่พระหัตถ์บีบหัตถ์อนุชาทั้งสองแนบแน่น

“อา...” วรุตตรงออกมาอย่างปีติสมจินต์ “ผิวดินนั้นไซ้ไร
แผนการของเราจะได้เริ่มโดยการประสานงานกัน ณ บัดนี้”

ครั้นแล้ว แผนการกอบกู้เผ่าพันธุ์ก็ได้ถูกประชุม
นัดหมายโต้ตอบสนทนากันขึ้นอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง ต่างแจ้ง
รหัสนัดแนะวางอุบายเพื่อประสานงานกันอย่างใกล้ชิด โดยมี
ขุนพลวรุตเป็นผู้ชี้แนวทางตามที่วางไว้รัดกุมเรียบร้อยแล้ว

วรุตแถลงว่า...

“บัดนี้ ข้าได้ปลุกปั่นนัดหมายไปยังบรรดาชนเผ่ามีลักษณะ
ทั้งหลายทั่วแผ่นดินแล้ว ซ่องสุมกำลังแลอาวุธไว้พร้อมสรรพ
พร้อมที่จะลุกฮือขึ้นได้ทุกขณะยามเมื่อได้รับสัญญาณ หากแต่
รอคอยการปรากฏพระองค์ของยุพราชทั้งสามเท่านั้น เพื่อเป็น
ขวัญแลกำลังใจของมีลักษณะ ที่จะทำงานกู้ชาติครั้งนี้”

กุเวรแถลงว่า...

“สำหรับมีลักษณะในเทวทหะนครก็ได้ทราบความหมาย
ตามนัดแนะโดยทั่วกันแล้ว กำลังทุกหน่วยอยู่ในสภาพ
พร้อมสรรพ สามารถที่จะก่อการจลาจลวุ่นวาย แลปะทะกับ

กำลังของทหารอารยันแห่งพิษณุมหาราชในลักษณะจู่โจมได้
ทุกเมื่อ”

นกุลลาแถลงว่า...

“กำลังใจของผาสิงห์คำรนสะพรีบพร้อม มีกำลังทวีเพิ่ม
จากเก่าอีกหลายเท่า ได้ชุ่มช่อนกายมิดชิดอยู่ยังผาสิงห์คำรน
มิได้ทำการปล้นสะดมอย่างใดอีกแล้ว จะเป็นกองทัพม้า
ในลักษณะเต็มอัตราศึกแลใช้งานได้ในทันที หากได้รับสัญญาณ
ช่วยเหลือจากมิลักขะในเมืองหรือหน่วยใดหน่วยหนึ่งของ
พวกเรา”

เวชยันต์แถลงว่า...

“ข้าจะยึดผาสิงห์เป็นที่มั่นชั่วคราวของมิลักขะ ช่องสุ่ม
กำลังเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ก่อการปล้นสะดมอารยันโดยมิเลือกหน้า
ให้เกิดการรบกวนวาย สกัดกันทิศทางจรติดต่อกับอาณาจักรอื่นใด
ทั้งสิ้น หากทุกท่านเห็นพร้อมด้วยเมื่อใด ก็จะเข้าโจมตีเทวทหะ
นครของพิษณุมหาราช ทำลายให้พินาศเป็นอันดับแรก”

ทัสสยุแถลงว่า...

“พิษณุมหาราชออกอุบาย ยึดเอากุเวรบิดาของข้าไว้ โดยใช้ให้ข้าสัตบุรุษไปทั่วปฐพี ขับเพลงยอโฉมยามาระตีผู้เป็นราชธิดา เพื่อหวังจะให้แว่วไปสู่โสดของสหัสเดชาอาณาจักร อารยันคู่แข่ง บัดนี้ ข้าได้ปฏิบัติงานให้แก่พิษณุมหาราช สัมฤทธิ์ผลลงแล้ว สหัสเดชาหลงใหลนางในภาพพจน์ ที่ข้าบรรยายด้วยเสียงเพลงแลพิณ จนกระทั่งมิตคิดที่จะก่อสงคราม ขับเคี่ยวกับเทวทหะนคร โดยมุ่งหวังที่จะได้ยามาระตีมาเป็นชายาแต่อย่างเดียว แลข้าได้อาสามาเป็นเหตุ เพื่อถือสาสน์ แลเจรจาสู่ขอมกุฎราชกุมารียามาระตี อันอุบายของพิษณุมหาราชนั้นประสงค์ที่จะให้เกิดการณ์เช่นนี้ขึ้น แลพร้อมแล้วที่จะทำเป็นนยกราชธิดาให้แก่สหัสเดชา แต่ความจริงหาได้เป็นยามาระตีตัวจริงไม่ หากแต่จะส่งโรหิตาธิดาแห่งมหाराชครูจรรุทัตต์ไปแทน เพื่อการเป็นราชินีแลใส่ศีกสำคัญให้แก่ตนเอง รออวาระที่ศิลาวัตีเปลือยตัว ก็จะจู่เข้าโจมตีเพื่อความเป็นผู้พิชิต ข้าแจ้งในเพทุบายลึกล้ำของพิษณุมหาราชมาทุกกระยะ แต่สวมรอยย่อนกลทำเป็นมิเข้าใจต่อสิ่งใดทั้งสิ้น ปฏิบัติตามที่บัญชาใช้ เพราะเห็นแก่ชีวิตของกุเวรบิดา วันรุ่งขึ้นนี้แล้วที่ข้าจะเข้าสู่เทวทหะ ในฐานะราชทูตจากศิลาวัตี เพื่อสว่ขอยามาระตี สหัสเดชาได้ให้สุโณมากับข้าด้วย เพื่อสังเกตดูลู่ทางแลจับดูพิรุช ข้า เพราะมิสู้จะวางใจนัก แต่ทั้งสุโณแลสหัสเดชาจะวางใจข้า

โดยสนิท ในเมื่อการเจรจาขอยามาระตีเป็นผล นั่นคืออุบาย
ชั้นสุดท้ายของพิชฌุมหาราชได้วางลง โดยการเอาโรหิตา
แทนตัวเจ้าหญิงยามาระตี”

“อา...หากเช่นนั้น สงครามระหว่างเทวทหะนครแลศิลา
วดีก็คงอุบัติขึ้นในเร็ววันนี้แล้ว โดยอุปเท่ห์อันลึกล้ำของ
พิชฌุมหาราช”

นกุลากล่าวขึ้น

“สงครามชิงความเป็นใหญ่ระหว่างอารยันอุบัติแน่
นั่นหมายความว่าศิลาวดีเป็นฝ่ายเสียเปรียบเพราะถล้าอุบาย”

“ถ้าเช่นนั้น เป็นโอกาสของเราที่สุดแล้ว” วรุตร้องขึ้น
อย่างตื่นปีติ “โอกาสที่จะยุยวให้ราชสีห์ทั้งสองตรงเข้าประหัด-
ประหารกัน แลมีลักษณะพวกเราคุ่มเชิงรอคอยซ้าอยู่ ทัสสยุ
ใต้ฝ่าพระบาทกำทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับอุบายของพิชฌุ
มหาราชไว้หมดสิ้นแล้ว จงใช้พระปรีชาญาณของพระองค์
ในโอกาสนี้ ล่อให้พิชฌุมหาราชแลสหัสเดชาทำสงครามกัน
เพื่อให้เกิดผลอัปปรายย่อยยับลงทั้งสองฝ่าย เป็นการทอนกำลัง
แลเปิดโอกาสให้กำลังของเราทำการได้ถนัดยิ่งขึ้น เราจะยัง

มีไหวตัวใดๆ ทั้งสิ้น ในยามที่อารยันยังเข้มแข็งไปด้วยพลังฤทธิ์
เช่นนี้ เราจะรอ...รอจนกว่าอารยันจะถล่มเพราะความละโมภ
ศิวาวดีเป็นอาณาจักรใหญ่ สหัสเดชาทรงศักดาภิหาร
อยู่ไม่น้อย กำลังทั้งสองฝ่ายกำลังกันอยู่ หากพินาศย่อยยับ
ไปด้วยการขับเคี่ยวต่อสู้กันเอง ก็จะเป็นการตัดกำลังชนชาติ
อารยันลงอย่างวิเศษสุด ทัสสยุพระเจ้าข้า ใช้ชีวหาของพระองค์
จงจุมุกราชสีห์ลำพองสองตนเข้าตะบดกันให้ได้ แลอย่าให้
ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดต้องเสียเปรียบอีกฝ่ายหนึ่งนัก ให้มันทั้งสอง
ต่อสู้กันจนเต็มฤทธิ์ แลอ่อนเปลี้ยเพลียแรงดับดินไปพร้อมๆ กัน
เพื่อเป็นโอกาสที่สุนัขในซึ่งซุ่มคอยที่อยู่เช่นพวกมิลักขะ
ได้เผ่นออกจากที่ซ่อนกัดกินมันทั้งสองเสียอย่างสะดวกตาย
ลำพังกำลังกู่ชาติของมิลักขะที่มีอยู่ยากนักที่จะทำลายล้าง
อารยัน ซึ่งได้โอกาสที่พระองค์มาเป็นทูตสู่ขอยามาระดีให้แก่
สหัสเดชาครั้งนี้เหมาะนักแล้ว พิษณุมหาราชคงจะลำพองพระทัย
ที่อุบายเป็นผล แลพร้อมแล้วที่จะส่งโรหิตาไปแทนเจ้าหญิง
ยามาระดี ความลับอันนี้ พระองค์รู้แจ้งอยู่องค์เดียว
แม้ข้าราชการบริวารใกล้ชิดของพิษณุมหาราช ก็ยังมีอาจจะ
หยั่งทราบได้ มิลักขะทั้งหลายจะสงบรอจนกว่าสงครามศิวาวดี
แลเทวทหะจะเกิดขึ้น สำหรับท่านกุเวรที่ออกมาได้ในราตรีนี้
ก็โดยการลักลอบของพวกเรา นำเอาคนอื่นที่มีรูปลักษณะ

คล้ายกันไปเป็นตัวแทนให้อยู่ในที่กักกันชั่วคราวก่อน แลเมื่อนัดแนะกันเรียบร้อยแล้ว ท่านกุเวรจะเข้าไปอยู่ในที่กักกันตามเดิม เป็นที่ว่าจะยังคงอยู่ในอำนาจของพิษณุมหาราชจักรพรรดิอารยันคงจะยึดเอาตัวท่านกุเวรไว้ เพื่อบังคับใ้ฝ่าพระบาทตามอุบายต่อไปอีก ใ้ฝ่าพระบาทแลท่านกุเวรต้องสวมรอยย้อนอุบายของพิษณุมหาราชให้สนิทที่สุด หากจะใ้ได้พบกันยังเทวทหะในทิวาพรุ่ง”

ตลอดระยะเวลาแห่งการนัดหมายเจรจาใ้ตอบกันนั้น ุษยันต์ประทับเจียบกริบ จนกระทั่งเวชยันต์แลทศสยุหันมาจ้องพัคตร์แลจับพระหัตถ์ของเชษฐาใหญ่เขย่าโดยแรง ทำนูลขึ้นพร้อมกันว่า

“เจ้าพี่ บัดนี้กำลังกู้ชาติแลล้างแค้นอารยันของเราพร้อมสิ้นแล้ว เจ้าพี่เป็นจอมทัพแห่งกบิลพัสดุ์ มีกำลังอันยิ่งใหญ่ที่จะประสานงานกับพวกเราใ้ได้อย่างเต็มมือ รับสั่งมาเถิด เจ้าพี่จะดำเนินแผนงานเพื่อประสานกับหน่วยของเราเช่นไร”

ุษยันต์ประทับตะลึงพริ้งเพริดอยู่เช่นนั้น...

จวบจนกระทั่งเวชยันต์เขย่าพระกรแลชักถามมาอีก จึงระบายพระปัสสาสะยาวลิก เสด็จขึ้นทรงยืน รับสั่งแผ่วๆ ว่า

“ดูก่อน เวชยันต์แลทัสสุยน้องรัก พี่มีอาจจะร่วมงานกับ เธอทั้งสองได้ เกี่ยวกับการทำลายล้างอารยันในครั้งนี้”

ทั้งเวชยันต์แลทัสสุยร้องอุทานออกมาด้วยความตกพระทัย สินธุ กุเวร นกุลลาตะลึง

“เจ้าพี่!” ทัสสุยร้องขึ้นสุดเสียง “โสดของหม่อมฉันแหว่ บิดเบือนหรือไหน จึงได้สดับถ้อยคำเช่นนี้”

“ทัสสุย” ทุษยันต์แยมโอษฐ์ชิมเสรำ รับสั่งเยือกเย็นมา ในกระแเสเสียงเดิม พระพิภคร์สลดคล้ำ “โสดของเธอมีได้แหว่ ไปดอก อีกครั้งหนึ่งพี่จะกล่าวย่ำให้เธอทั้งสองได้ทราบตามตรง ...ดีกว่าที่จะทรยศต่อถ้อยคำภายหลังว่า...พี่มีอาจจะร่วมงาน ไตๆ ที่เป็นปรปักษ์กับชนชาติอารยันได้ ขอปลีกกายออก พ้นจากสิ่งนี้โดยเด็ดขาด”

ทัสสุยอำโอษฐ์ค้างอยู่เช่นนั้น เวชยันต์กระชากอนุชาเล็ก ให้ถอยห่างออกไป ก้าวเข้ามาเผชิญพิภคร์ทุษยันต์พร้อมทั้ง สรวลแหบห้าว

“ทฤษยัณฑ์ ฮะ ฮะ ทฤษยัณฑ์พี่ของข้า ข้ามีนี่ก็เลยเป็นเจ้าของจะ
ทรมศต่อพระชนกชนนี เผ่าพันธุ์ชาติสกุลได้เพียงนี้ รำลึกสิ
รำลึกถึงรอยเจ็บช้ำในอดีต รำลึกถึงพระชนกชนนีที่สิ้นพระชนม์
ไปแล้ว ด้วยมือของพิษณุมหาราช มีลักษณะถล่มมลงทั้งเผ่าด้วย
ความทารุณโหดร้ายของอารยัน มิเหลือไว้เลยกระทั่งสตรีแลเด็ก
ส่วนเจ้าเองหากมิได้บารมีของสุภัททะ ปานนี้คงกลายเป็น
เศษภัสสมรฐลีไปแล้ว อยาว่าแต่เราทั้งสามที่เป็นหน่อมลักษณะ
ผู้สืบเชื้อสาย อันยอมจะเป็นหน้าที่โดยตรงในการกอบกู้เผ่า
แม้ทุกชีวิตที่เป็นมิลักษณะไม่ว่าจะเป็นไพร่กระฎุมพีจากเชิงภูเขา
ผู้ใหญ่หรือทารกทั้งหญิงชาย ยังมีลมหายใจเข้าออกในทุกครั้ง
หมกมุ่นอยู่ด้วยมนตร์แค่นในอดีต นับประสาอะไรกับเจ้า
ผู้เป็นขัตติยราชผู้สืบสันตติวงศ์ ข้ายังเป็นเชษฐาใหญ่ มีหน้ายัง
เคยได้รับความทารุณโหดเหี้ยมจนผิวิสัยมนุษย์ของอารยัน
มาแล้วด้วยตนเอง จะมียอมสำนึกถึงหน้าที่แลเผ่าพันธุ์”

ทฤษยัณฑ์คงแยมโอษฐ์ซึ่มเศร้าวอยู่เช่นเดิม ทอดพระเนตร
โศกเชื่อมมองดูอนุชารองด้วยประกายอภัยแลรักใคร่มิได้ถือโทษ
แต่อย่างใด รับสั่งตอบมาว่า

“เวชยัณฑ์ พี่ทราบแลตระหนักดีในทุกสิ่งทุกอย่าง และ
สำหรับเดี๋ยวนี้... พี่คิดว่า พี่มิสมควรจะมีชีวิตรอดจากน้ำมือของ

อารยันมาได้จนถึงทุกวันนี้เลย ควรจะดับสิ้นไปเสียในครั้งนั้น จะเหมาะกว่า พี่มีอะไรจะกล่าวไปมากกว่าที่จะยืนยันอีกครั้งว่า พี่ร่วมงานกับเธอไม่ได้”

ขาดเสียงทุษยันต์ เวชยันต์กระซอกดาบปราดจากฝัก แต่ทนกลาแผ่นเข้ารวบกายไว้มัน แย่งดาบมาได้ บุตรแห่งผาสิงห์ คำนรคำรามอยู่ในลำคออย่างเกรี้ยวกราด

“โอ้เนรคุณ! ไฉนมนุษย์สี่มัญญาชาติอกตัญญู ข้าไม่นึกเลยว่าจะเกิดมาร่วมท้องกับคนชั่วชาติเช่นเจ้า ทุษยันต์ เจ้าสมควรจะอยู่ให้หนักโลก ทว่าควรจะตาย เฮี้ย ชักดาบ นกลา คีนดาบ ให้แก่ข้า ข้าจะตัดสิ้นความชั่วชาติของทุษยันต์ด้วยดาบ หากว่า ความชั่วชาติบัดชบของมันทรงพลังเรื่องฤทธิ์เหนือข้า ก็ขอให้ข้า ดับไปด้วยมือของมัน ณ บัดนี้ แต่ถ้าแรงกตัญญูแลสำนึกแห่ง เผ่าพันธุ์ตลอดจนวิญญาณของพระชนกชนนียังเฝ้าดูข้าอยู่ ข้าจะตัดหัวทุษยันต์ให้แรงกิน”

เวชยันต์ตื่นสุดฤทธิ์ พยายามจะแย่งดาบคีนมาจากนกลา ทุษยันต์ประทับนั่งอยู่กับที่ ทอดดวงเนตรอ่อนเชื่อมจับที่อนุชา นิ่ง หยาดอัสสุชลล่อซิม ทวารอยแยมัศจรรย์มิได้จางหายไปจาก ริมพระโอษฐ์ พยักพัคตร์กับนกลา

“นกุลาคืนดาบให้เวชยันต์...น้องรัก ถูกแล้ว พี่มิควรจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ให้หนัก รับผิดชอบจากนกุลา แลฆ่าพี่เสียเถิด ฆ่าพี่เสียเถิดยวนี้ ก่อนที่จะไปฆ่าในโอกาสหลัง ทั้งเวชยันต์ แลทัสสยุ เธอทั้งสองฆ่าพี่ได้ แต่พี่จะมีมีวันฆ่าเธอคนใดคนหนึ่ง ได้เลย”

เวชยันต์ยื่นกัตหนต์กรอด สะบัดฮึดฮัดจะสังหารเชษฐา ร่วมอุทรให้จงได้ แต่นกุลามิยอมคืนดาบให้ ส่วนทัสสยุยังคง ยืนตะลึงอยู่เช่นเดิม ครุโหฏอาการเกรี้ยวกราดของเวชยันต์จึง สงบลง ดวงเนตรเท่านั้นที่ยังแข็งกร้าวจ้องมาปานจะตีมีเลือด ทุษยันต์ถอนพระทัยหนักหน่วงอีกครั้งหนึ่ง ไหวพระองค์ รับสั่ง ขึ้นสดับได้ทุกคนว่า

“ทุกท่านคงจะได้สดับแล้ว ในการปฏิเสชของข้าที่มีอาจจะ ร่วมงานเป็นปรปักษ์กับอารยันได้ แลขอโอกาสนี้อำลา มั่นเหมาะและจำเป็นแก่พวกท่านทั้งหลายยิ่งแล้ว ในอันที่จะ จับอาวุธขึ้นต่อสู้กับอารยัน ฆ่าแลทำลายให้สิ้นแค้น ข้ามิได้ ต่าหนี คัดค้าน ขัดขวางหรือเป็นปรปักษ์ต่อการกระทำของ พวกท่านเลย แต่โดยเหตุผลเฉพาะตัวที่มีอาจจะแสดงได้ ข้าจำต้องปลีกกายออกให้พ้นจากการณ์นี้ แลจะขอรับรอง เป็นคำสัตย์ว่า...แผนการทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านร่วมประชุม

ปรึกษากัน เพื่อที่จะต่อต้านแลทำลายอารยัน ข้าจะทิ้งไว้เสียที่นี้
มิน่าไปแพ่งพรายให้ใครทราบอีกเลย ลาก่อน ท่านนกุลลา
ท่านกุเวร ขุนพลวรุฒ เวชยันต์ แลทัสสยु ขอให้เธอทั้งสอง
จงประสบแต่โชคชัยแลแยกไปตามทิศทางของเธอ ส่วนพีก็จะไป
ตามทิศทางของพี ทว่าจำคำสุดท้ายของพีไว้ด้วย นั่นคือเธอ
คนหนึ่งคนใดฆ่าพีได้เสมอ แต่พีจะมีวันฆ่าน้องของพีคนใด
ได้เลย”

เพียงเท่านั้น ทูษยันต์ก็โบกพระหัตถ์อำลา เสด็จดำเนิน
กัมพัตร์จากที่นั้น บ่ายหน้าไปทางม้าที่ผูกรออยู่ก่อนแล้ว
เวชยันต์ยืนกีดกรามจนเป็นสันนูนทอดเนตรตามหลังไป
และแล้วก็กระซอกมีดสั้นที่เหน็บกฤษฎีขึ้นมาเงื้อ หมายถึงจะ
ขว้างสังหารเสีย ทัสสยุกระโจนเข้าจับข้อหัตถ์เชษฐารองบิตจน
มีดหล่นจากหัตถ์ เก็บยึดมาได้ ร้องเรียกทูษยันต์สุดเสียงแล้ววิ่ง
ตามไปโดยเร็ว

ทูษยันต์ทรงหยุดเบือนกลับมา ทัสสยุจ้องดวงพักตร์ของ
เชษฐาด้วยสายตาอัสสุชลคลอเบา ครั้นแล้ว เชษฐาใหญ่แลอนุชา
เล็กก็พวเข้าสวมกอดกันไว้แนบแน่น

“เจ้าพี่ เคารวะที่กรรมอันใดหนอทำให้เราทั้งสามต้องพลัดพรากจากกันตั้งแต่ยังเยาว์ แลมาบัดนี้ ยามเมื่อได้ประสพกัน ยังมีเหตุอันเป็นไปให้ต้องพรากจากกันอีก หม่อมฉันเข้าใจเจ้าพี่ดีทุกอย่าง แลขออภัยแทนเจ้าพี่เวชยันต์ด้วยที่หุนหัน เพราะโทสะจริต สำแดงกิริยาอันก้าวร้าวประณามเจ้าพี่ไปแล้ว เช่นเมื่อครุ่น”

ทุชยันต์ตื่นตันไปหมดทั้งล้าพระศอ ลูบเศียรทัสสยุแผ่วเบา ผืนแยมโอษฐ์แร้นแค้นแลปวดร้าวพระทัย รับสั่งแทบจะเป็นเสียงกระซิบ

“ทัสสยุน้องรัก พี่มิถือในสิ่งที่เวชยันต์ได้แสดงไปแล้ว แลเชื่อว่าเวชยันต์กระทำถูกแล้ว พี่สมควรจะตาย...ตายเสียดีกว่าที่จะทนอยู่ในภาวะอันแสนที่จะทรมานเช่นนี้ พี่เปรียบเสมือนคนล้มสัญชาติ คนทรยศต่อเผ่าพันธุ์ คนไร้กตัญญู ซึ่งพี่ยังมีขอคิดงำโต้เถียงใดๆ เลย จะอย่างไรก็ตาม พี่มิอาจจะจับอาวุธเคียดคู่กับเธอทั้งสองขั้วเกี่ยวกับชนเผ่าอารยันได้ แต่เธอแลเวชยันต์จงต่อสู้เถิด ต่อสู้เพื่อล้างแค้นเพื่อพระชนกชนนีแลเพื่อเผ่าพันธุ์ มันเป็นการสมควรอย่างยิ่งแล้ว ลาก่อนทัสสยุ ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพเช่นไร ขอให้เธอแลเวชยันต์พึงรำลึกเสมอว่า... ทุชยันต์เป็นพี่ของเธออยู่เสมอโดยมิเปลี่ยนแปลง แลพี่จะมีวัน

ฆ่าน้องทั้งสอง แม้ว่าโดยการยึดมั่นเช่นนี้ จะเป็นเหตุให้พี่ต้อง
สูญเสียหมดทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งชีวิตก็ตามที โขคดีจึงเป็น
ของเธอ เวชยันต์ แลมิลักชะทั้งเฝ้า”

รับสั่งจบด้วยอาการแหบเครือของน้ำพระสุรเสียงที่กลืน
หายเข้าไปในลำคอ ทูษยันต์โบกพระหัตถ์อำลาให้แก่ทัสสุย
อนุชาอัสนุชชลไหลพรากประณมหัตถ์ขึ้นอัญชูลี ทอดเนตร
ตามร่างของเชษฐาใหญ่ที่เสด็จดำเนินจากไปในเงามืดจนกระทั่ง
ลับ...

มาถึงม้าที่ผูกไว้ ทูษยันต์มิได้ก้าวขึ้นเพื่อรีบรุดกลับพระนคร
เทวทหะแข่งกับแสงดาวรุ่ง หากแต่ทรุดองค์แช่มช้าลงเหนือ
โขดศิลาตอหนึ่ง ชบพระพักตร์ลงกับฝ่าพระหัตถ์ทั้งสองนึ่ง
ด้วยความปวดร้าวว่าวุ่นแลทรมาน จนดวงพระทัยแทบจะแยก
เป็นเสี่ยง...

นานเท่านั้นในสภาพเช่นนั้น จนกระทั่งรู้สึกว่ามีสิ่งหนึ่ง
สัมผัสแผ่วเบาที่ต้นพระกรจึงสะดุ้ง เงยพระพักตร์ขึ้นอุทาน
ออกมาแหบๆ

“สุรินทรา...”

ในแสงรางๆ จากทางข้างเผือกบนสวรรค์ สาดลงมา ยัง
ร่างในกระแฉับเงินสกาแวววิบ เจ้าของรอยสัมผัสซึ่งปรากฏกายขึ้น
อย่างไกล้ซิดเห็นชัดเจน สุรินทราจับพระหัตถ์ทั้งสองของ
ทฤษณันต์บีบแน่นกระชับ

“หม่อมฉันเอง”

“สุรินทรา...เธอ! เธอมาที่นี่ได้อย่างไร?”

“หม่อมฉันนอนไม่หลับ แลสังเกตเห็นความกระสับ-
กระส่ายตลอดทั้งราตรีของเจ้าพี่ทุกระยะ ได้สะกดติดตามเจ้าพี่
ตั้งแต่ออกมาจากกระโจมพักแล้ว”

“เธอ! เธอสะกดตามพี่ออกมา...สุรินทรา”

“พระเจ้าข้า หม่อมฉันสะกดตามออกมา ได้เห็นแลได้
สดับในทุกสิ่งทุกอย่างโดยตลอดอย่างไกล้ซิดที่สุด แลที่มีอาจจะ
สะกดใจแอบซ่อนไว้ได้ต่อไป ก็เพราะสังเกตเห็นเจ้าพี่ประทับ
ล้อมพระองค์อยู่คนเดียวในสถานที่เปลี่ยวเช่นนี้ จึงปรากฏกายขึ้น
เพื่ออัญเชิญเสด็จกลับพระนครเทวทหะก่อนอรุณจะเริ่ม”

ทฤษัณต์ยักพระหัตถ์ขึ้นลู่พระพัคตร์อันเผือดคล้ำ
สรवलแหบพร่าอยู่ในลำพระศอ พืมพำว่า

“เธอได้เห็นแลได้สตั้บในทุกสิ่งทุกอย่าง อา! ...สุรินทรา
บัคนี้เธอทราบแล้วสินะว่า พี่คือใครที่แท้จริง”

พร้อมกันก็ทรงยืน ดำเนินอย่างมีมีจุดหมายไปหยุดอยู่
หน้ากลุ่มไม้ทะเลทรายอันขึ้นอยู่หนาที่บ เบิกบานสยายกลีบ
อกรับน้ำค้างแลแสงดาว ประหนึ่งจะอวดความงามอยู่สลอน
ค่างคาวสองสามตัวบินโฉบถลววนเวียนอยู่เหนือเศียรของ
เจ้าชาย พระหัตถ์ทั้งสองกำแน่น สุรินทราเสด็จตามเข้ามา
ประคองกอดไว้ทางเบื้องหลัง พอดีกับที่ทฤษัณต์หันกลับมา
อย่างกะทันหัน สุรเสียงกระหืดกระหอบ

“มิลักชะ! อา...มิลักชะเป็นเผ่าพันธุ์ของพี่ ชัตติยราช
เป็นชาติสกุล อารยันฆ่าชนกชนนีของพี่ตายหมดสิ้น เธอเป็น
อารยัน สุรินทราเธอเป็นอธิราชแห่งอารยัน ถอยออกไป...
ออกไปให้ห่างมิลักชะที่สุด!!”

“เจ้าพี่จะเป็นใครก็ตาม หากแต่เป็นทฤษัณต์อาจารย์
แลเชษฐาของหม่อมฉัน”

ทฤษัณต์ได้พระสติ...ระบายพระปัสสาสะหอบสะท่อน
หยาดเสโทหลังซุ่มโชคพระพักตร์ จััวรกายของสุรินทราไว้
ทรงพระองค์จากการชวนเซ เจ้าชายสุรินทราประคองให้ประทับ
ลงบนโศดศิลาตามเดิม จอมทัพกบิลพัสดุ์ประทับตะลิ่งตะไล
ไปนาน สุรเสียงที่ผ่านลำพระศอออกมาในครั้งนี แหบเหือดเบา
แสนเบา

“อภัยให้พี สุรินทรา พีกำลังจะเป็นบ้า กำลังจะเป็นบ้า
ไปแล้ว ด้วยความรู้สึกอันเหลือที่จะทนทาน”

“หม่อมฉันเข้าใจเจ้าพีดี เข้าใจลึกซึ้งแลโดยตลอด
เช่นเดียวกับทัสสยูที่ได้เข้าใจในเจ้าพี”

เสียงแผ่วอ่อนหวานของสุรินทรากระซิบมา ทฤษัณต์ฝืน
แย้มโอษฐ์รั้นแค้น เนตรขุ่นมัว พระหัตถ์ที่จับหัตถ์ของสุรินทรา
สั่นเทิ้ม ประดุจต้องลมเหมันต์

“ถูกแล้ว เธอแลทัสสยูเข้าใจพี แต่โลกจะเข้าใจพีหรือไม่
สุดที่จะหยั่งได้ สุรินทรา นักบุญสุภัททะมิทรงควรที่จะปราณี
ยึดชีวิตลูกเสียลูกจะใช้อย่างพีไว้จนกระทั่งถึงบัดนี้เลย ทว่า

ควรจะปล่อยให้แหลกลาญไปพร้อมกับมีลักษณะทุกชีวิต
ในครั้งกระนั้น พี่มิควรจะอยู่มาจนถึงเดี๋ยวนี้”

สุรเสียงที่เปล่งออกมาจากส่วนลึกลำของข้าพระทัยนั้น
สะท้อนเครือ อีกฝ่ายหนึ่งประจักษ์แจ้งโดยตลอด โอบประคอง
กระซิบเตือนพระสติ

“นักบุญสุภัททะเป็นผู้ทรงความเมตตาปราณีเป็นเลิศ
แลมิได้เห็นพระองค์เป็นลูกเสื่อลูกจระเข้เลย แลบัดนี้ พระองค์
เป็นอารยันจนหมดสิ้นแล้วโดยจิตแลวิญญาณ”

“อะ! อารยัน” อุทานแหบห้าวปนสรวลคั้น “ข้า...ทุษยันต์...!
ลูกของมีลักษณะที่นักบุญสุภัททะนำมาเลี้ยงไว้ฉันนะหรือ
จะกลายชาติสำนึกมาเป็นอารยัน เดียวนี้ข้ารู้แต่เพียงว่า อารยัน
ข่มเหงรังแก แลทำลายมีลักษณะจนย่อยยับ แต่แล้วก็ยังปราณี
เอาลูกมีลักษณะมาเลี้ยงไว้เอง”

“หาใช่อารยันไม่ ที่ทรงเลี้ยงเจ้าพี่ไว้ หากแต่เป็นนักบุญ
สุภัททะผู้สละสิ้นแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง นักบุญสุภัททะองค์เดียว
เท่านั้นที่จะปราณีต่อทุกชีวิต แม้กระทั่งสัตว์ร้าย แม้จะเยาว์
ไปด้วยสมอง หม่อมฉันก็มีเคยคิดมาก่อนเลยว่า นักบุญสุภัททะ

จะทรงชบเลี้ยงเจ้าพี่ไว้ เพื่อความยิ่งใหญ่ของอารยัน มิได้เลี้ยงไว้เพื่อให้เป็นกำลังสำคัญ ห้าหมื่นมิลักษะชาติเดิมของเจ้าพี่เอง หากแต่เลี้ยงไว้เพื่อเห็นแก่บุญ แลวัตถุประสงค์อันสำคัญยิ่งสิ่งหนึ่งสิ่งใด เหนือกว่าที่หม่อมฉันจะเข้าใจได้”

ทุษยันต์ประทับหนึ่งไปนาน และแล้วก็เบือนพระพักตร์กลับมาถามว่า

“เดี๋ยวนี้ เธอทราบความเป็นมาระหว่างอารยันแลมิลักษะดีแล้วมิใช่หรือ?”

“พระเจ้าข้า หม่อมฉันทราบโดยตลอด กระจ่างแจ้งทุกตอน แม้กระทั่งเรื่องราวของสามยุพราชแห่งมิลักษะ ที่ต้องพลัดพรากจากกันเมื่อศึกอารยันเข้าประชิดพระนคร”

“สุรินทรา เดี่ยวนี้เธอทราบแล้วว่าพี่คือใคร แลสำหรับพี่เองก็พึงจะได้ทราบถึงตัวเองเช่นกัน โดยหน้าที่แลภาระเราคงกลมเกลียวสัมพันธ์กันได้ แต่โดยจิตวิญญาณแลสำนึกแล้วเราคงจะคัดง้างต่อสู้แลเป็นปรปักษ์กันอย่างรุนแรง เธอเป็นอารยันคนเดียวที่ล่วงรู้แผนการกู้ชาติของมิลักษะอย่างแจ่มแจ้ง

แผ่นดินกำลังจะลุกเป็นเปลวเพลิงแล้วด้วยวิญญูณณ์ค้ำของ
มิลักชะ”

สุรินทราฝืนแย้มสรวล จับพระกรของทุษย์ันต์หนักหน่วง
รับสั่งแผ่วๆ ว่า

“ไม่ว่าหม่อมฉันจะได้ทราบถึงสิ่งใด เช่นไร การทราบนั้น
ก็คงจะเหมือนกับเจ้าพี่ทุกสิ่งทุกอย่าง หม่อมฉันเป็นศิษย์ของ
พระองค์ อย่าวว่าแต่สิ่งอื่นใดเลย แม้ชีวิตก็คงจะอุทิศเป็นพลี
ให้แก่เจ้าพี่ได้”

ทุษย์ันต์สวมกอดสุรินทราไว้แนบแน่น น้ำพระเนตร
คลอซีมไปด้วยความตื้นตันพระทัย

“เช่นนั้นก็ดีแล้ว สุรินทรา จงลืมนเรื่องทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอ
ได้เห็นแลได้สดับเสียให้สิ้น ลืมเสียให้สนิททีเดียว ลืมแม้กระทั่ง
ทุษย์ันต์อาจารย์ของเธอ เป็นศัตรูเก่าของอารยันแห่งเธอเอง
พี่ก็จะพยายามลืมนเช่นกัน พຽ່งนี้แล้ว พี่จะกลับกับบิลพัสดุ์ แลเธอ
สัญญาว่าจะไปส่งพี่จนถึง มาเถิด สุรินทรา เรากลับเข้า
ตัวพระนครให้เร็วที่สุด ก่อนแสงอุษาจะเริ่ม”

ทั้งสองก้าวขึ้นหลังม้า คอบบ่ายหน้าไปทางพระนคร
เทวทหะ ท่ามกลางความมืดสลัวของรัตติกาล โดยมีได้เจรจา
สิ่งใดต่อกันอีก ขณะนั้นดาวตกพุ่งเป็นทางสว่างจ้า ตัดไปทาง
เบื้องหน้าของทฤษัณต์ และแล้วก็ดับหาย คงเหลือไว้แต่
หยดน้ำเพชรหยาดจากหางดาว ร่วงพรูลงสู่พื้นปฐพี ม้าของ
ทฤษัณต์หยุดชะงักอยู่กับที่ เจ้าของม้าทอดพระเนตรจับไป
ในความมืดมิดที่ดวงดาวเพียงจะดับไปกับจักษุเมื่อสักครู่
พลงางแย้มโอษฐ์เฝ้า

“สุรินทรา” สุรเสียงเบาแสนเบากระซิบเรียกศิษย์คู่พระทัย
เจ้าชายแห่งรามคามรั้งม้าให้ฝีเท้าตกลงมาเคื่องข้าง ตอบสนอง
รับสั่งเรียก จอมทัพแห่งกบิลพัสดุ์จึงตรัสต่อมาอีกว่า

“เธอจำเรื่องพินัยกรรมของนักบุญสุภัททหะ ที่พี่เคยกล่าว
ได้อยู่หรือไม่?”

“พระเจ้าข้า หม่อมฉันรำลึกถึงอยู่ทุกลมหายใจ
แลรอดคอยที่จะสดับจากพระองค์ เพื่อยึดถือเป็นมรดกตกทอด”

“อีกมินานนัก...” สุรเสียงนั้นพึมพำกระซิบกระซาบ
“อีกมินานนักดอกเธอจะได้ทราบว่ พินัยกรรมของนักบุญ

สุภัททะที่มอบไว้ให้แก่พี่มีเซ็นไร เดียวนี้พี่มองเห็นวันเวลาแห่ง
การมอบพินัยกรรมฉบับนั้นต่อไปให้เธอแล้ว เพราะ...”

สุรเสียงแหบเหือดหายเข้าไปในลำพระคอแลเงียบงันอยู่
เช่นนั้นนาน และแล้วในโสตที่คอยเงี่ยสดับฟังอย่างตั้งพระทัย
ของสุรินทรา ได้สดับทุษยันต์ตรัสเหมือนหนึ่งจะรำพึงติดต่อ
ใจความมาว่า

“ชีวิตของพี่ คงจะมียืนยาวไปอีกไกลเท่าใดนักแล้ว”

กระแสรบสั่งของทุษยันต์ ทำให้สุรินทราประทับตะลึง-
พรึงเพริด

บทที่ ๗๙ ราชทูตจากซิลาวดี

บัดนี้ กองทัพม้าของกบิลพัสดุ์เคลื่อนออกจากเทวทหะนครไปแล้ว แลในระยะเวลาไล่เลี่ยกัน ขบวนราชบรรณาการแลทูตจากซิลาวดีก็เข้าถึงตัวพระนคร วันเดียวกันกับที่ได้่างเหยียบลงสู่แผ่นดินของเทวทหะ ราชฐานชั้นในของพระนครก็เป็นสถานที่ต้อนรับคณะทูตเจริญสนทนาไมตรีไว้อย่างสมเกียรติยศ

กระแสน้ำส่งจากมหाराช ให้จัดการต้อนรับทุกชีวิตที่มาจากซิลาวดีในขบวนราชทูตเป็นที่อบอุ่นยิ่งนัก โดยมีได้มีความขาดตกบกพร่องอย่างใดไปแม้แต่น้อย เป็นที่ประจักษ์ชัดกับทุกสายตาของราชทูตจากซิลาวดีทั้งหลายว่า เทวทหะนครยินดีในการมาเยี่ยมเยียนของซิลาวดียิ่งนัก เพียงวาระแรกแห่งการประสพกับการต้อนรับก็หยั่งทราบในทันทีว่า สัญญาพันธมิตรระหว่างสองอาณาจักรที่ซิลาวดีเป็นฝ่ายนำเสนอ นำที่จะสัมฤทธิ์ผลสมความปรารถนาของจักรพรรดิสหัสเดชาทุกประการ

พิษณุมหาราชปิตีพระทัยเป็นยิ่งนัก เสด็จออกสู่
ท้องพระโรงรัตน์ตามวาระ แลพระราชทานอนุญาตให้คณะทูต
เข้าเฝ้าทูลละอองไกล่ชิต ในทันใด ยิ่งทอดพระเนตรไปประสพ
ทัสสยฺหในเครื่องแต่งกายอันโอ้อ่าบอกลงถึงศักดิ์ศรีแลตำแหน่ง
ราชทูตเคลื่อนนำหน้าคณะเข้ามาเฝ้าอยู่เช่นนั้น ก็ให้ยิ่งตื่นเต้น
แลดีพระทัยเหลือจะกล่าว คະเนาว่ากุศโลบายที่ท้าวเธอได้วาง
ไปแล้วนั้น ก่อให้เกิดผลสมตามมุ่งหมายเกินคาด

แต่แล้วก็ประทับตะลึงงงกันไปนับัดล เมื่อเหลือบไปเห็น
บุรุษหนึ่งนำหน้าคณะทูตเคียงข้างทัสสยฺหเข้ามา จำได้ในทันทีที่
ทอดพระเนตรเห็นว่า บุรุษมีอายุผู้นั้นคือสุโณ เฒ่ากาลีกักขพะ
ทุพพลภาพ จารบุรุษจากศิลาวัตินี่หนีหลุดรอดจากเงื้อมพระหัตถ์
ออกไปได้

ณ บัดนี้ ยามเมื่อเคลื่อนเข้ามาเฝ้าเยี่ยงราชทูตสำคัญ
แห่งอาณาจักรศิลาวัติน ท่วงทีกิริยาเต็มไปด้วยความสุขุม
เยือกเย็น มีสง่าแลทะนงศักดิ์ยิ่งนัก มีหน้าสายตามีความหมาย
ที่เหลือบขึ้นจ้องสบพระเนตรของท้าวเธอ ยิ่งบ่งประกาย
เยาะหยามแลทะนงอยู่เต็มเปี่ยม เกินกว่าสายตาคู่ใดจะค้นพบ
ได้ นอกจากมหาราชเอง

ท้าวเชอสะอึกอันจ้งจ้ง ในพริบตาพระโลหิตก็ฉีดซ่าน
ไปตลอดวรกาย ด้วยพิษพิโรธโกรธแค้นสิ้นเทิ้มไปทั่วทั้งองค์
ตระหนกแน่ในทันใดว่า สุโณมีความตระหนง แลบังอาจจนเกินตน
พอที่จะหวนกลับมาเผชิญพระพักตร์ได้ในฐานะราชทูต ดูเป็นที่
โอหังแลหลู่พระบรมเดชานุภาพยิ่งนัก รำ ๆ จะกระที่บพระบาท
เปล่งสิงหนาททวาดก้องออกมา และมีประกาศิตให้ทหาร
จับกุมตัวสุโณ ตัดศีรษะเสียประจานเสียให้จงได้ ทว่าแต่แล้ว
โดยพระสติแลปรีชาชาญอันสุขุมฉลาดล้ำ พิษณุมหาราชก็สะกด
พระอารมณ์ระงับโทสจริต ตลอดจนพระอิริยาบถไว้เสียได้โดย
แนบเนียน มีพระราชดำรัสปราศรัยต้อนรับคณะทูตโดยปกติ
เป็นอันดี โดยหาก่อให้เกิดพิรุณขึ้นในสายตาผู้ใดหรือแม้กระทั่ง
สุโณเอง ซึ่งเฝ้าจ้องจับพระอิริยาบถอยู่ทุกระยะด้วยประกายตา
เย็บหยันได้ไม่

“ดูก่อน ท่านราชทูตผู้นำสัมพันธไมตรีมาจากอาณาจักร
อันไกล เราพิษณุมหาราชแลเทวทหะนครทั้งอาณาจักร
ยินดีต้อนรับไมตรีจากสหเสเดชาจักรพรรดิแห่งท่าน แลศิลาวดี
ทั้งแผ่นดิน ไว้ด้วยความเต็มใจยิ่ง บัดนี้อ้อมาได้อำอั้งอยู่เลย
นอกเหนือจากสัญญาระหว่างมิตรที่ศิลาวดีปรารถนาจะมีต่อ
เทวทหะแล้วไซ้ อันใดยังเป็นพระประสงค์ของสหเสเดชา

ที่ได้จัดแต่งทูตพร้อมราชบรรณาการมาในครั้งนี้ด้วย จงเจรจา
บอกมาเถิด เราพร้อมแล้วที่จะรับฟัง”

สุรเสียงอันกังวานไปด้วยอำนาจแห่งมหาราช ประกาศ
แก่คณะทูตก้องไปทั่วทั้งท้องพระโรงรัตน์ ยามเมื่อทอดพระเนตร
เห็นทาสยู่อ่านราชสาส์นจากสหเสเดชาขอพระราชทาน
สัมพันธไมตรีมา หยุดชะงักเงิบงันหนึ่งอยู่ในตอนหนึ่ง แลเหลือบ
ชำเลืองขึ้นมองดูท้าวเธอ พิษณุมหาราชจึงแย้มพระโอษฐ์
เหมือนหนึ่งจะรู้ทัน รีบรับสั่งเปิดโอกาสมา กระนั้นทาสยู่ก็ยังคง
ถือสาส์นค้างอยู่เพียงนั้น มีอาจที่จะอ่านราชสาส์นของสหเสเดชา
กราบทูลมาถึงพิษณุมหาราชได้ต่อไป จนกระทั่งสุโณไช้ออก
กระทันหันไปให้อ่านข้อความสำคัญ จึงระบายลมหายใจยาว
ลึกซึ่ง ก้มลงอ่านสาส์นต่อไป ท่ามกลางเสวกามาตย์เทวทหะที่
ประชุมเนืองแน่น เงยโสตสดับฟังอยู่ด้วยความตั้งใจยิ่ง...

“...จึงในศุภวาระอันดีงามแห่งการประสานสัมพันธไมตรี
ระหว่างอาณาจักรของเราทั้งสองนี้ หม่อมฉันมีความปรารถนา
ยิ่งยวด ที่จะได้เจ้าหญิงยามาระตี ราชธิดาของใต้ฝ่าละออง-
พระบาท มาสู่ศิลาวิดีเพื่อการอุปภิเษกสมุพร เป็นบรมราชินี

ตามราชประเพณี โดยหวังที่จะเชื่อมอาณาจักรของเราทั้งสอง ให้เป็นสุพรรณปฐพีกลมกลืนแน่นแฟ้นด้วยเกลียวสัมพันธ์ต่อไป ในอนาคตกาล สมศักดิ์ชัดติยวงศ์อารยันทัดเทียมกัน...”

ความเงียบสงัดได้เกิดขึ้นแล้วในท้องพระโรงของเทวทหะ แลในอืดใจเดี่ยวแห่งการตะลึงตะไล ต่อข้อความสำคัญยิ่ง ในราชสาส์นจากศิลาวัตอ่านโดยทูตลั่นทองนั้น มุขมนตรี แลเสวกามาตย์ทั้งหลายก็ลุกขึ้นยืนพร้อมกันราวกับนัด เปล่งออกมากองท้องพระโรง คัดค้านต่อพระประสงค์ของ สหัสเดชา แลสำแดงปฏิกิริยาเกรี้ยวกราดเป็นปรปักษ์กับ คณะทูตในทันใด เห็นประจักษ์ชัด พิษณุมหาราชช่อนรอย แยมสรวลอย่างมิดชิด แสร้งทำเป็นประทับพระศอแข็งนั่งงัน อยู่กับที่ เป็นนานจึงโบกพระหัตถ์ยับยั้งห้ามปรามปฏิกิริยาอัน ชุ้นแค้นของเสวกามาตย์ทั้งหลายให้สงบลง แลเอื้อนเอ่ยขึ้นกับ ราชทูตด้วยสุรเสียงอ่อนราบเรียกว่า

“ท่านราชทูต อันไมตรีของจักรพรรดิสหัสเดชาแห่งท่าน ที่มีต่อเทวทหะนั้น ข้ารู้สึกปลาบปลื้มยิ่งนัก แลให้รู้สึก ขอบพระทัยยิ่งในพระประสงค์ที่จะให้แผ่นดินทั้งสองประสาน

สัมพันธมาเป็นแผ่นดินอันเดียวกัน ดำริในข้อนี้มีใช่เพียง จักรพรรดิของท่านเท่านั้น แม้ข้าเองก็เคยเฝ้าตรองอยู่นานแล้ว แต่สำหรับยามาระตี ลูกหญิงของข้าซึ่งสหัสเดชาปรารถนาที่จะ ได้ไปเป็นราชินีแห่งศิลาวัตินั้น ประชาชาวเทวทหะแลข้าเอง ให้รู้สึกประดักประเดิดนัก ทั้งนี้เพราะนางดำรงตำแหน่ง มกุฎราชกุมารีแห่งมหาอาณาจักร ซึ่งจะครองบัลลังก์จักรพรรดินี แห่งเทวทหะต่อไปในอนาคตกาล กฎมณเฑียรบาลก็ระบุดำเนินอยู่ ว่านางจะเสกสมรสกับใครอื่นมิได้เลย เพราะภาระอันสำคัญยิ่ง ที่นางจะพึงปฏิบัติต่อประชาราษฎร์ทั้งอาณาจักร”

“ข้าแต่มหाराชผู้เรืองรณ” ทัสสยุกราบทูลขึ้นแซมข้า ชัดเจน สดับได้ทั่วทุกโสตที่เฝ้ารอคอยเงี้ยวอยู่ “อันเจ้าหญิง ยามาระตี ราชธิดาของใต้ฝ่าละอองพระบาทนั้น ทรงความ เพียบพร้อมไปด้วยเบญจกัลยาณลักษณะครบถ้วนทุกประการ สมควรยิ่งที่จะเป็นจอมนางเคียงบัลลังก์ของจักรพรรดิมหาศาล หนึ่งใด มากกว่าที่จะเถลิงถวัลย์ครองราชย์ด้วยองค์เอง การปกครองแผ่นดินแลทวยราษฎร์ทั้งอาณาจักร เป็นภาระอัน สำคัญอย่างยิ่งใหญ่ เกินกว่าที่สตรีจะพึงสมควรปฏิบัติ อนึ่งเล่า ศิลาวัตินั้นแลเทวทหะนครก็จะเป็นสุพรรณปฐพีเดียวกันแล้ว สหัสเดชาจักรพรรดิแห่งศิลาวัตินั้นก็ทรงกฤษฎานุภาพยิ่งใหญ

แลมีศักดิ์สิกุลอารยันเสมอกัน ข้าพระบาทเห็นเป็นการสมควร
ยิ่งแล้วพระเจ้าข้า ในอันที่สองแผ่นดินจะเชื่อมกันอย่างสนิท
แน่นแฟ้น โดยราชพิธีอภิเษกสมุพร...ระหว่างจักรพรรดิ
สหัสเดชาแลเจ้าหญิงยามาระตี”

พิษณุมหาราชเจียพระโสดสดับพึงราชทูตกราบทูลอย่าง
ถี่ถ้วนระมัดระวัง พร้อมทั้งสังเกตดูอากัปกิริยาอยู่ตลอดเวลา
ลอบแย้มสรวลที่มุขพระโอษฐ์นิดหนึ่ง รอยแย้มสรวลเช่นนั้น
ทัสสุทนต์เห็นได้โดยจะแจ้ง

“เหตุผลของท่าน แลจักรพรรดิสหัสเดชาน่าพึงอยู่
แต่จะอย่างไรก็ตาม มันขัดต่อมติของมหาชนแห่งเทวทหะนคร
ทั้งแผ่นดิน ยามาระตีลูกหญิงของข้า เป็นสมบัติแห่งเทวทหะ
อาณาจักรโดยแท้ สมควรแล้วหรือ...ที่นางจะต้องจากมาตุภูมิ
ไปสู่ถิ่นอื่นใด ท่านราชทูต เหล่ามุขมนตรีแลหม่อมมาตยาที่ประชุม
ณ ที่นี้ จะเป็นเครื่องพิสูจน์แก่ท่านเป็นอันดี พระประสงค์ของ
จักรพรรดิแห่งท่าน ขัดกับมติของประชาชนเทวทหะนคร
เช่นไร”

รับสั่งจบก็ชี้ไปยังเหล่ามุขมนตรีที่ประชุมอยู่ในท้องพระโรง
พลางชำเลื่องพระเนตรไปยังสุโณ พร้อมทั้งรอยแย้มสรวล

อันเรนลับเช่นเดิม สุโณมีอาการสะดุ้งสะท้อนอยู่ครามครัน เสียงคัดค้านของเหล่ามุขมนตรีทั้งหลายตั้งขึ้นเป็นเสียงเดียว อึ้งคะนึงไปทั่ว สำแดงกิริยาเกรี้ยวกราดโกรธแค้นเห็นอยู่จะแจ้ง

สุโณเหลือบมองไปยังสีหน้าอันแสดงถึงความมิพึงใจ รอบด้าน ความระแวงสงสัยที่มีต่อทัสสยุเสื่อมสิ้นไปในบัดดล ด้วยมองเห็นชัดอยู่ตามความมั่นใจเดิมว่า จะอย่างไรเสีย เทวทหะนครหรือจะให้หมักกูรราชกุมารีไปเป็นราชินีของศิลาวัตติ ตามคำขอ มันเป็นความเชื่อมั่นตามประสาบัตชบแลพระนาง ของทัสสยุต่างหาก ที่บังอาจรับอาสาเป็นทูต แต่อย่างไรก็ตาม แผนการของตนวางไว้เรียบร้อยแล้ว จึงกราบทูลแทนทัสสยุ ขึ้นว่า

“ราชะ! มันก็เป็นมติของประชาชาวศิลาวัตติทั้งอาณาจักร เช่นกัน ที่จะได้อำนาจหึงยามาระตีไปเป็นราชินี เคียงคู่จักรพรรดิ สหัสเดชา ขอพระองค์ผู้ทรงปัญญาได้ตรองดูเถิดพระเจ้าข้า ว่าปรารถนาของศิลาวัตติสมควรแล้วเพียงไร มิควรเลยที่จะให้อาณาจักรทั้งสองเกิดความกินแหนงแคลงใจ อึ้งแล้ว บุรุษที่ควรคู่กับเจ้าหญิงยามาระตีก็มีใครอีกแล้วในแผ่นดินชมพูทวีปนี้ จะเหมาะสมเท่าจักรพรรดิสหัสเดชาผู้เกรียงไกร แลทรงศักดิ์ สกุลเสมอกัน ย่อมจะมีทำให้เสียพระเกียรติยศ หรือเกิดคำครหา

นินทาใดๆ ขึ้นได้เลย มันเป็นความประสงค์อันแน่วแน่ของ
ศิลาดี จนเกินกว่าที่จะเลิกล้มเสียได้แล้ว สำหรับการที่จะได้
องค์เจ้าหญิงยามาระตี”

เสียงของสุโณณะฉานชัดเจน เต็มไปด้วยความลำพอง
แลห้าวหาญยิ่งนัก พิษณุมหาราชเดือดพล่านอยู่กลางพระทัย
เนตรลุกเป็นประกายโรจน์ จ้องมายังเผ่ามีลักษณะผู้สืบสัญชาติ
เดิมแทบจะแผดเผาให้กลายเป็นจุน จากวาตะแลน้ำเสียงบ่งชัด
ให้ทราบถึงอาการทำร้ายแลขู่ขวัญ แม้จะมีโดยตรงก็โดยปริยาย
หยิ่งทราบทั่วทุกโสตของเทวทหะเท่าที่คอยสดับฟังอยู่
แต่มหาราชผู้เปรี๊ญปัญหาคงระบวยรอยแยมสรवलเป็นปกติคืออยู่
ในสีพระพักตร์ ทัสสยุเท่านั้น ที่จะเข้าใจว่า...รอยแยมสรवलของ
ท้าวเธอ บ่งความหมายเยาะหยันแลตระหงพระทัยเยี่ยงผู้ที่อยู่ใน
ในชั้นเชิงซึ่งเหนือกว่า

รอบด้าน ดาบทุกเล่มถูกกระซางออกจากฝัก กวัดแกว่ง
ชูขึ้นเป็นประกายมันระวับ พร้อมกับเสียงที่เปล่งตอบเสียงของ
สุโณออกมาเป็นเสียงเดียว นั่นคือ ‘สงคราม!’ ออ...นั่นเป็นเสียง
ตอบจากเทวทหะแก่ทูตของศิลาดีแล้ว สหัสเดชาอาจจะได้
องค์เจ้าหญิงยามาระตี หากแต่จักต้องผ่านสงคราม แลทุกชีวิต
ของเทวทหะสูญสิ้นลงหมดแล้ว

จอมราชโอบกพระหัตถ์ ห้ามปรามปฏิภิกิริยาอันรุนแรงที่มี
ต่อทนต์ศิลาวัตินั้นอีกครั้ง ด้วยพระอิริยาบถแลพระอารมณ์อันดี
ตอบสุโณด้วยสุรเสียงเป็นปกติ เสมือนหนึ่งมิเคยรู้จักเฒ่าเฝ้า
มีลักษณะผู้นี้มาก่อนว่า

“เห็นหรือไม่ ท่านราชทูต ความประสงค์ของจักรพรรดิ
แห่งท่านขัดกับความประสงค์ของประชาราษฎร์แห่งข้ายังมีนัก”

สุโณยิ้มแสบๆ กวาดสายตาไปรอบด้านที่จ้องมาอย่าง
มิประสงค์มิตรภาพอีกครั้ง ก่อนที่จะกราบทูลว่า

“ถ้าเช่นนั้นก็เป็นอันจนาใจของข้าพระบาทแลคณทูต
เหล่านี้แล้วพระเจ้าข้า พวกข้าพระบาททั้งหลาย เพียงแต่ได้รับ
บัญชาจากจอมจักรพรรดิสหัสเดชา ให้นำราชบรรณาการ
แลสาส์นมาถึงพระองค์ด้วยจุดประสงค์ตั้งได้ตกลงไปแล้ว
แต่เมื่อทางเทวทหะนครสลัดไมตรีศิลาวัตินั้น ก็เป็นที่น่าเสียใจ
อย่างยิ่ง ทว่าได้โปรดตรองดูให้แจ่มแจ้งอีกสักครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะ
ตอบปฏิเสธรปรารถนาอันดีของศิลาวัตินั้น อันอาณาจักรทั้งสอง
ก็ไพบุลย์แลเกรียงไกรเสมอกัน มิหนำซ้ำยังเป็นเชื้อชาติอารยัน
เช่นเดียวกัน สมควรแล้วหรือที่จะให้เกิดการเสียชีวิตเลือดเนื้อ

สำหรับศิวาตินั้นแข็งแกร่งแลพร้อมอยู่ทุกขณะจิต ที่จะเข้าสู่
สภาวะสงคราม ไม่ว่าจะป็นอาณาจักรยิ่งใหญ่ใด ๆ ทั้งสิ้น”

พิษณุมหาราชประทับนั่งไปนาน ก่อให้เกิดความอัศจรรย์
ใจแก่หมู่มาตยาทั้งหลายยิ่งนัก เท่าที่ได้เห็นพระอากัปกิริยาของ
มหาราชผิดแผกไปกว่าเคย ดูเหมือนจะเกิดอาการลังเล
ประหวั่นพรันพริ้งกับคำขู่ของริปูเห็นอยู่โจ่งแจ้ง ชอบจะเป็นที่
ล่วงรู้กันทั่วไปแล้วว่า พิษณุมหาราชหาเคยประหวั่นหวาดระยอ
ฤทธิ์อริราชศัตรูใด ๆ เลยไม่ กำลังรบของเทวทหะนครก็สะพริบ
พร้อมที่จะประจัญศึก หาได้ประมาทแม้แต่น้อยไม่ แลในยามที่
ทูตของอาณาจักรคู่แข่งมายืนยี่ดอย่างตระนง เจรจาโอหังเชิง
ข่มขู่ทำทายเยี่ยงนี้ น่าที่จะเห็นพระกิริยาอันเกรี้ยวกราดพิโรธ
ร้อนของท้าวเธอ ผุดลุกขึ้นแผดสิงหนาทแลประกาศเป็นเสียงศึก
ออกไปแล้ว แต่มาครั้งนี้ ท้าวเธออ้าอึ้งตะลึงตะไลไป

เสียงซุบซิบด้วยความพิศวงดังแผ่วไปในบรรดาหมู่
มุขมนตรีทั้งหลายทั่วไป ปฏิบัติได้ปฏิบัติขึ้นแล้ว ในท้องพระโรง
รัตน์ ทุกคนปรารถนาที่จะได้เห็นท้าวเธอทรงยืนขึ้นแผด
พระสุรเสียงออกมาว่า “สงคราม” ดังเช่นต่างก็ปรารถนาด้วย
เลือดอันระอุเดือด แต่...หามิได้ มีมีเสียงเช่นนั้นผ่านออกมาจาก
พระศอกของท้าวเธอ ในที่สุดแห่งความกระสับกระส่ายของมวล

มุขมนตรีซึ่งรอคอยกระแสรับสั่งจากพระโอรสผู้ทำวเซอทั้งหลาย
พิชฌุมหาราชได้ตรัสขึ้นโดยที่ต่างมิตัดฝันถึงว่า...

“เราเข้าใจความหมายของศิลาบดีดี แลมิเคยคิดมาก่อน
เลยว่าจะก่อเหตุให้เกิดสงคราม เสียชีวิตเลือดเนื้อของราษฎร
แลทหารทั้งหลาย หากทว่าความประสงค์ของศิลาบดีนั้น ชัดกับ
บัญญัติของเราอย่างยิ่ง เกินกว่านั้น ยังมีเป็นที่พึงประสงค์ของ
ประชาชนชาวเทวทหะทั้งหลาย การที่ข้าจะทำอะไรลงไปขัดต่อมติ
ของมหาชนนั้นย่อมเป็นการยากอยู่ หวังว่าท่านคงจะเห็นใจ
จะอย่างไรก็ตามเกี่ยวกับเรื่องนี้ ขอให้ข้าได้ตรีกตรองหรือกับ
เหล่ามุขมนตรีทั้งหลายสัก ๓ ราตรี ซึ่งระยะเวลาระหว่างนี้ขอให้
คณะทูตจากศิลาบดี จงพำนักอยู่ในพระนครโดยสุขสบายตาม
อธยาศัยเถิด เทวทหะยินดีต้อนรับพวกท่านด้วยความเต็มใจยิ่ง
แลขออย่าให้ได้เข้าใจอีกครั้งหนึ่งว่า ข้ามิได้มีความรังเกียจ
ในไมตรีจิตจากจักรพรรดิแห่งท่านเช่นไรเลยแม้แต่น้อย”

นั่นเป็นกระแสรับสั่งครั้งสุดท้ายของมหาราช ก่อนที่จะ
เสด็จเข้าราชฐานชั้นใน สุโณเบิกดวงตากว้างเป็นประกาย
หันมาบีบหัตถ์ทาสยุแน่ม พิมพ์ออกมาด้วยความตื่นเต้นปีติ
เหลือที่จะกล่าว ส่วนอัสสกันท์ผู้ประทับอยู่ด้วยในที่ประชุม
เสวกามาตย์ทั้งหลาย ทรงยืนขึ้นในทันใด ขบพระทนต์กรอด

ปาดาบไปปักอยู่กับลวดลายฉลุอันงดงามของท้องพระโรง จนกระทั่งสิ้นไปมาด้วยความแรง สบถอย่างขุ่นแค้นขัดพระทัย อยู่ในพระศอ สะบัดพระพักตร์ดำเนินผลจากไปโดยเร็ว

ก่อนจะออกจากที่เฝ้า สุโณแห่งหน้าขึ้นมองดูเพดาน อันงดงามวิจิตรตระการตาของปราสาทออกมุขมนตรี พลัง ระบายลมหายใจยาว พึมพำอย่างปลื้มปิติแลล้าพองใจขึ้นว่า

“อา! ...เทวทหะนคร... ข้าได้เคยปฏิบัติญาณไว้แล้วว่าจะ กลับมาอีกครั้งหนึ่ง มิใช่ในฐานะของเข็ญใจกัษพะทุพผลภาพ เช่นที่คนทั้งหลายเคยพบเห็นเข้ามาแล้ว หากแต่จะเป็นสุโณ ราชทูตยิ่งใหญ่ผู้ถือสาส์นสำคัญแห่งสหัสเดชา อันเป็นผลให้ พิชณุมหาราชต้องจั้งงังไปอย่างเช่นเมื่อครุ่นนี้ ฮะ ฮ้า! ในที่สุด สิ่งที่ข้าตั้งใจไว้ก็สัมฤทธิ์ผล ทัสสยุ ข้าไม่คิดเลยว่า การรับอาสา จักรพรรดิมาเจรจากับพิชณุมหาราชของเจ้าในครั้งนี้จะสำเร็จลง ด้วยดี พิชณุมหาราชหาได้กำแหงหาญเหมือนเช่นเมื่อก่อนนี้ เสียแล้วไม่ การอ้าอึ้งผัดผ่อนของมหาราช บอกให้ทราบชัด ดีที่สุดแล้วว่า เทวทหะมิอยู่ในฐานะที่จะรับศึกสิลาวดีได้ จะอย่างไรเสียก็ต้องพระราชทานเจ้าหญิงยามาระตีให้แก่เรา”

ทัสสยมิได้โต้ตอบเช่นไรในคำของสุโณ นอกจากจะ
ซ้ำเลื่องทางเนตรจับอยู่ที่มีลักษณะผู้ล้มสัญชาติ พร้อมด้วยรอย
แย้มโอษฐ์มีนชาเกินกว่าที่สุโณผู้กำลังเรียงใจจะค้นพบความหมาย
ในอาการนั้นได้

เย็นนั้น ในที่พักของราชทูตซึ่งอยู่ในเขตราชฐานชั้นนอก
เกินกว่าที่สุโณจะสังเกตเห็นได้ นางสนมรูปสะคราญผู้หนึ่ง
ได้ลอบเข้ามาพบกับทัสสยมุ นำกระแสรบสั่งของพิชณุมหาราช
เป็นส่วนพระองค์มาสู่ราชทูตลั่นทอง

“มหาราชรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าเป็นส่วนพระองค์เดี๋ยวนี้
โปรดตามเข้ามาเถิด”

ทัสสยมุปลีกกายออกพ้นจากสายตาของคณะทูตที่มาด้วย
ทั้งหลายลอบตามนางสนมผู้นั้นไป ตามรับสั่งเรียกของ
พิชณุมหาราชโดยเร็ว

เหนือดาดฟ้าอันกว้างขวางแห่งปราสาทสราญฤทัย
กลางราชอุทยาน ซึ่งกำลังดงามอยู่ด้วยแสงอาทิตย์ใกล้ค่ำ
เป็นที่ซึ่งทัสสยมุถูกนำขึ้นมาอย่างเร่งรีบ พิชณุมหาราชพร้อม
ด้วยเสือดาวคู่หนึ่งวนเวียนพิทักษ์อยู่แทบพระบาท ได้เสด็จ

เข้ามาต้อนรับราชทูตสำคัญจากศิลาวัตีด้วยอาการอันยินดีแล
ตื่นเต้น เมื่อนางสนมกำนัลหลีกพ้นไปหมดด้วยวาระ ณ สถานที่
อันเงียบสงัดกว้างขวางนั้น จึงมีแต่เพียงจอมภพเทวทหะ เสือดาว
ผู้เป็นบริวาร แลทัสสยุซึ่งยืนงออยู่เท่านั้น ห่างออกไปโดยรอบ
เป็นฝูงนกพิราบเหลือที่จะคณานับต่างสีเดินอยู่ขวกไขว่
แลส่งเสียงคู้ยู่ในลำคอ ฟังประสานกันดุจเสียงดุริยางค์

“ทัสสยุ ข้ายินดีเหลือเกินที่ได้พบกับเจ้าอีกครั้ง ในฐานะ
ของทูตจากศิลาวัตีโดยที่ข้ามิได้คิดฝัน”

ทรงปราศรัยขึ้น พร้อมทั้งอาการสรวลอย่างพระอารมณ์ดี
ทัสสยุยอบกายลงถวายอัญชูลี เหลือบเนตรคมกริบขึ้นประสาน
กับพระเนตรท้าวเธอแลแย้มโอษฐ์ในอาการสำรวม ทูลเรียบรียบ
ว่า

“แต่สำหรับข้าพระบาท มั่นใจอยู่เสมอพระเจ้าข้า ว่าคงจะ
ได้มาเฝ้าใต้ฝ่าละอองพระบาทอีก”

“เจ้าปฏิบัติงานให้แก่ข้าได้ผลเกินคาด เป็นที่พึงพอใจ
แก่ข้าอย่างยิ่ง บัดนี้ จงเล่าถึงการปฏิบัติงานของเจ้าให้ข้า
ได้ทราบพอเลาๆเถิด”

“ข้าพระบาทปฏิบัติตามรับสั่งใช้โดยพันธะผูกพัน
ทุกประการ นั่นคือสัญญาจรไปทั่วเขตแคว้นแดนไกล ขับเพลง
ยอโฉมเจ้าหญิงยามาระตี จนก่อให้เกิดความคลั่งไคล้ไหลหลงแก่
ผู้ที่ได้สดับ กระทั่งบรรลุถึงอาณาจักรศิลาวัตี สหัสเดชาได้รับสั่ง
เรียกหาให้ข้าพระบาทเข้าเฝ้าเป็นส่วนพระองค์ในราชฐาน
แลรับสั่งให้ข้าพระบาทขับเพลงยอโฉมนางงามให้สดับ
เมื่อขับเพลงจบลง สหัสเดชาก็เกิดความลุ่มหลงนางในภาพพจน์
ที่ข้าพระบาทร้อยกรองขึ้นในบทเพลง ถึงกับคลั่งไคล้พิศواس
จนมิเป็นอันเสวยบรรทม ประารถนาอย่างยิ่งยวดที่จะได้นาง
มาเป็นชaya จึงได้ใช้ให้ข้าพระบาทมาสู่เทวทหะนครในฐานะ
ราชทูต”

พระเนตรท้าวเธอเป็นประกาย พระพักตร์เข้มขึ้น
เต็มไปด้วยความสมหวัง

“ไอ้สุโณเล่า เจ้าไปพบมันที่ใด แลมากับขบวนทูตของเจ้า
อย่างไร?”

ทัสสยกุลตอบโดยสงบว่า

“ข้าพระบาทไปพบสุโณในราชฐานของสหเสเดซาแห่ง
คิลาวดี ในตำแหน่งอำมาตย์ผู้ใหญ่ เป็นที่สนิทชิดชอบแล
วางพระทัยแก่สหเสเดซายิ่งนัก คิลาวดีส่งสุโณมาสู่เทวทหะ
พร้อมกับขบวนทูตในครั้งนี้ ก็เพื่อจะคอยจับพิรุณจากข้าพระบาท
ด้วยสงสัยว่า ข้าพระบาทจะเป็นจารบุรุษจากเทวทหะนครที่
พระองค์ทรงใช้มาทำอุบายใดๆ”

พิษณุมหาราชแยมพระสรวลเหี้ยมเกรียม ฝ่าพระหัตถ์
ลูบไล้อยู่ที่ศีรษะพยัคฆ์ร้าย ซึ่งหมอบเฝ้าอยู่แทบเบื้องพระบาท
พระเนตรหรีแวววาว

“ข้าเข้าใจ ข้าพจะไหวทัน แลรู้มานานแล้ว ใ้สุโณคือใคร
แต่เนิ่นนะ ทัสสย จงบอกข้าถึงแผนการคิลาวดีเท่าที่เจ้า
พจะทราบ”

“เมื่อแรกคิลาวดีเตรียมจะทำศึกกับเทวทหะนคร แต่เมื่อ
จักรพรรดิหลงใหลอยู่ในเจ้าหญิงยามาระดี แผนการอันนั้น
จึงชะงักชั่วคราว เปลี่ยนนโยบายเป็นส่งราชทูตมาสู่ขอโดยดี
แต่กำลังรบเตรียมไว้พร้อมสรรพ หากการเจรจาเยี่ยงสันติวิธี
มิเป็นผล คิลาวดีก็จะบุกเทวทหะ ข้าพระบาทถูกบังคับให้มา
แก้ๆ แลมิได้คิดมาก่อนเลยว่า จุดประสงค์ของจักรพรรดิ

สหัสเดชาจะสัมฤทธิ์ผล อันมกุฏราชกุมารียามาระตินั้นหรือ ประชาชาวเทวทหะจะยอมให้เป็นราชินีของอาณาจักรอื่นใด มันเปรียบเสมือนเทวทหะสิ้นแล้วซึ่งเดชานุกาภาพจนถึงกับต้องยอมถวายดวงแก้วแว้วฟ้า”

ถ้อยกราบทูลด้วยเชิงฉลาดของทัสสยุ เป็นที่สบพระทัย ของท้าวเธอยิ่งนัก ถึงกับปรบพระหัตถ์ออกมาพร้อมกับ ทรงพระสรวลสนั่น รับสั่งชมเชยทัสสยุผู้มีชาติพระโอรส

“มิเสียแรงที่ข้าได้มอบงานอันสำคัญยิ่งให้แก่เจ้า มันสมองของเจ้านับว่าเป็นเลิศเกินกว่ามีลักษณะทั้งปวง ทัสสยุเอ๋ย จริงของเจ้าแล้ว เทวทหะหรือจะยอมเสียจักรพรรดินีในอนาคต กาลให้แก่อาณาจักรคู่ศัตรู โดยลักษณะการอันบอกถึงความ เสื่อมศักดิ์เยี่ยงนี้ แต่...”

สุรเสียงของมหาราชแผ่วลงจนเป็นกระซิບ ขณะที่ยิ้มสรวลเปี่ยมเลศนัยระบายอยู่ที่ริมพระโอษฐ์แสยะ เคลื่อนเข้ามาจับอังสาทัสสยุบีบแน่น

“บางขณะ เทวทหะก็จำเป็นต้องยอมเสียสละเช่นกัน เพื่อความยิ่งใหญ่ของอาณาจักร ความเป็นผู้พิชิต ความเป็นหนึ่ง

ไม่มีสอง อะ อะ ทัสสยุเอย ตามเข้ามาทางนี้เถิด ข้ามีงานสำคัญกว่าที่แล้วมาที่จะปรึกษาแลขอความร่วมมือจากเจ้าอีก มาสิ มาดูอะไร”

รับสั่งตั้งนั้นแล้ว ก็ทรงยืนขึ้นเสด็จนำทัสสยุมาหยุดยืนอยู่ยังขอบกำแพงเตี้ยที่กั้นดาดฟ้า ซึ่งพระหัตถ์ลงไปยังอุทยานเบื้องล่าง ตรัสต่อมาด้วยอาการแย้มสรวลแซมขึ้นว่า

“จงดูนั่น เห็นหรือไม่ อะไร?”

ทัสสยุเบิกเนตรกว้าง อุทานออกมาเบา ๆ ว่า

“พ่อ!”

ริมสระน้ำอันใสบริสุทธิ์ แวดล้อมไปด้วยพันธุ์พฤกษชาติงดงาม ร่วงของกุเวร นายมายากรผู้มีอายุ กำลังเดินเลาะไปตามขอบสระอย่างอารมณ์ลอย ลักษณะท่าทีของกุเวรแม้จะมองอยู่ในที่สูงเช่นนี้ก็เห็นได้ว่าการเป็นอยู่สุขสบายตามอัธภาพ หากแต่จิตใจนั้น มิอาจจะทำนายได้ในสภาพที่ถูกต้องกันบริเวณเยี่ยงเฉลยสำคัญเช่นนี้

พิษณุมหาราชแยมพระโอรสผู้น้อยๆ ข้าเลื่องทอพระเนตร
ทัสสยุตลอดเวลา

“ถูกแล้ว บิดาของเจ้า กุเวร นายมายากรตัวฉกาจ
เห็นหรือไม่ทัสสยุ บิดาของเจ้าอยู่ในความอารักข์เลี้ยงดูอย่างดี
ของข้า มิได้ผิดไปเลยกับสัญญาที่ข้าได้ให้ไว้แก่เจ้า ก่อนที่จะ
ออกจากเทวทหะนครไป กุเวรมีความสุขสบายแลได้รับการ
เอาใจใส่ดูแลอย่างดีที่สุด หากแต่ถูกกักกันบริเวณ มิให้ออกไป
พ้นเขตราชฐานของข้าเท่านั้น ทั้งนี้เป็นเพราะข้าเกรงว่าจะได้รับ
อันตรายจากมิลักขะพวกอื่น ด้วยเหตุที่ว่าเกิดแบ่งแยกกันขึ้น
เป็นหลายคณะหลายฝ่าย บางที่เจ้าอาจจะแหว่ข่าวบ้างกระมังว่า
กุเวรได้ถูกลงทัณฑ์และตายไปแล้วด้วยน้ำมือของข้า แต่ขอให้
เจ้าจงเชื่อมั่นเถิดว่า พิษณุมหาราชเยี่ยงข้า รักษาสัตวาจา
ยิ่งชีวิต เท่าที่ข้าได้เห็นได้แพร่สะพัดออกไป ก็เพราะข้าได้กุข่าว
ขึ้นเอง เพื่อหวังจะมีให้ใครทราบว่ ขณะนี้กุเวรยังมีชีวิตอยู่
แลพยายามที่จะนำเอาตัวออกไป บัดนี้เจ้าได้เห็นแล้ว นั่นคือ
กุเวรบิดาของเจ้า มีชีวิตแลสุขภาพดีพร้อม มิเคยเลยแต่สักครั้ง
ที่จะได้รับทัณฑ์กรรมใด ๆ ดังข่าวลือ”

ทัสสยุ แสร้งทำเป็นต้นเต็นยินดีเหลือที่จะกล่าว
ประณตหัตถ์ขึ้นอัญชูลีแทบเบื่องพระบาทของท้าวเธอ กราบทูล
เสียงเครือเชิงปิตีต้นต้นหญกัยว่า

“เป็นพระมหากษัตริย์คุณล้นเกล้า ที่ทรงชูปเสียง
แลค้มครองบิดาของข้าพระบาทไว้ตามสัญญา แลข้าพระบาท
พร้อมแล้วที่จะปฏิบัติงานรับใช้ฉลองพระบาทโดยเต็ม
ความสามารถ จนกว่าชีวิตจะหาไม่ ขอเพียงให้บิดาได้รับ
ความสุขสงบดุจเช่นที่เห็นขณะนี้เถิด”

พิษณุมหาราชชื่นชมโสมนัสยิ่งนัก ในสิ่งที่ทรงคาดหมาย
ไว้มิได้ผิดพลาดไป รับสั่งมาว่า

“ทัสสยุ เจ้าเป็นผู้กตัญญูที่รู้สำนึกคุณต่อบุพการียิ่งนัก
ควรแก่การสรรเสริญ สำหรับกัเวรบิดาของเจ้านั้นขอให้เจ้า
จงวางใจเข้าเถิด จะรับเสียงดูแลปกป้องพิทักษ์ไว้ให้เป็นอันดี
แต่ขอให้เจ้าจงปฏิบัติงานให้แก่ข้าอีกสักครั้ง แลถ้าเป็นผลสำเร็จ
ข้าจะสนองตอบความดีของเจ้าแลบิดาให้สาสม”

ทรงหยุดทอดพระเนตรทวนแสงตะวันตกดินอยู่ครู่ใหญ่
ที่ริมพระโอษฐ์จึงปรากฏรอยแย้มสรวลน้อย ๆ ทัสสยุจ้องจับอยู่

ตลอดเวลา เห็นชัดว่ารอยแยมสรวลของมหาราชดูราวกับจะเป็น รอยแสะยะของพระแม่เจ้ากาฬิยามกระหายชีวิต แลแสง สหัทธสมาทที่สาดลงมาจับพระโอบุชฎ์แดงเข้ม มองมิตินันต์ ด้กับหยาดเลือดของปวงสัตว์ที่ถูกบฏชาญญ

เมื่อนั้นสรเสียงแผ่วเร็นลับจึงเริ่มขึ้น

“ทัสสยอเย สิ่งที่ข้าจะใช้ให้เจ้ากระทำในครั้งนี เท่ากับเจ้า ทำให้แก่เทวทหะนครทั้งอาณาจักร นั้นคือ ข้าจะส่งลูกหญิง ยามาระตีของข้าไปสู่ศิลาเวดีตามคำขอของสหัทธเดชา ส่วนเจ้า จงกลับคืนไปในฐานะราชทูต ผู้ปฏิบัติงานให้แก่สหัทธเดชา เป็นผลสำเร็จ แลรับราชกิจอยู่ในอาณาจักรนั้น การยอมส่งตัว ยามาระตีครั้งนี้ ความดีความชอบแลไ้ว่างใจอย่างยิ่งยวดจาก สหัทธเดชาก็จะเกิดขึ้นแก่ตัวเจ้าแลสุโณก็จะสิ้นแคลงใจทันที ในศิลาเวดีนครขอให้เจ้าพยายามเข้าติดต่อกับยามาระตีจนถึงตัว แลรับสาส์นทุกฉบับที่นางจะส่งมายังเทวทหะนครมาให้แก่ข้า อย่างระมัดระวัง อย่าให้ใครล่วงรู้หรือจับได้เป็นอันขาด ยามาระตีจะเป็นไส้ศึกให้แก่เทวทหะ ส่วนเจ้าเป็นผู้รับแผนการ ขาวสารทุกชนิดจากนางมาสู่เทวทหะอีกทอดหนึ่ง เพียงเท่านั้น เจ้ารับได้หรือไม่ว่าจะทำให้เป็นผลสำเร็จ สำหรับข้ามันใจ

ในไหวพริบบัญญาของเจ้าแล้ว จนกล้าที่จะแถลงเหตุนี้แก่เจ้า
เพื่อการร่วมมือ”

ทัสสยุทำเป็นตะลึงแล้งคิดอยู่นาน ต่อเมื่อได้รับคำเตือน
ซ้ำมาอีก จึงสนองตอบรับหนักแน่นแลเต็มหทัย พิษณุมหาราช
แย้มโอษฐ์พวยราย แลทอดพระเนตรทัสสยุด้วยเนตรเป็นประกาย
ชื่นชมสมถวิล ตบพระหัตถ์โดยแรงสามครั้ง ทหารรักษาพระองค์
หมู่หนึ่งถลันเข้ามาถึงองค์ จึงมีรับสั่งให้นำทัสสยุลงไปสู่อุทยาน
เพื่อพบกับกุเวร ซึ่งเป็นบิดาตามอัธยาศัย แลกำชับให้ทหาร
อำนวยความสะดวกในการพบปะของสองบิดาแลบุตร
โดยมีจำกัดเวลาหรือควบคุมเข้มงวดอย่างไร

ทัสสยุทูลอ้อลาเบื่องพระบาท ตามทหารลงไปสู่อุทยาน
เพื่อพบกับบิดาแล้ว พิษณุมหาราชระบายพระปัสสาสะยาวเยือก
พร้อมกับสรวลแผ่วต่ำในลำคออย่างสมพระทัยในอุปเท่ห์-
กโลบายอันดับสุดท้าย...

ครั้งนี้แล้วบิดาแลบุตรสกุลมายากรเผ่ามีลักษณะ ก็ได้ประสบ
กันอีกวาระหนึ่ง นับตั้งแต่ราตรีที่ได้พบแลจาก ณ สถานเทวาลัย
กาลิผิงประตูด้านตะวันตกของเทวทหะนคร อันเป็นราตรีซึ่งสินธุ
เป็นผู้นำให้สามยุพราชมีลักษณะได้รู้จักกัน ตลอดจนนัดแนะ
วางแผนการกู้เผ่าพันธุ์

ทว่าในการพบครั้งนี้ บุคคลทั้งสองชอบที่จะตระหนกอยู่
เต็มหัวใจแล้วว่า การเคลื่อนไหวทุกชนิดย่อมอยู่ในรัศมี
พระเนตรพระภรณ์ของพิษณุมหาราช อริราชศัตรูคู่แค้นเก่า
หาได้เป็นการพบอย่างอิสระเสรีเช่นในราตรีนั้นไม่ จึงตั้งนั้น
เพียงการประสานสายตาครั้งแรก ทั้งบุตรแลบิดาก็สามารถจะ
ถ่ายทอดความรู้สึกโดยแววตาให้แก่กันได้เป็นอย่างดีว่า อันใด
ควรแลมิควร

ทัสสยุเต็มตื่นไปด้วยความปีติ เมื่อพิจารณาเห็นบิดาเลี้ยง
ผู้อุ้มชูอุปการะมาตั้งแต่เยาว์วัย ยังอยู่ในสภาพปลอดภัยดี
แลทรงความผาสุกตามอัฐภาพ ซึ่งเปรียบได้ด้วยชลยผู้มีศักดิ์
ของมหาราชอารยัน เขาได้ตรงเข้าไปกอดบิดา แลประคองมือ
อันเหี่ยวแห้งของมายากรชราผู้เป็นบุพการีขึ้นมาแนบไว้ที่

ดวงพักตร์ พร้าเอ่ยคำวิงวอนขอพรจากพระผู้เป็นใหญ่ใน
สรวงสวรรค์ เพื่อประทานสวัสดิภาพให้แก่กุเวร

“พ่อ! ...”

“ใต้ฝ่าพระบาท ทรงปลอดภัยดีทุกประการ แลทุกสิ่ง-
ทุกอย่างได้ดำเนินไปตามแผนเรียบร้อยหรือ?”

กุเวรถามขึ้นอย่างเบาที่สุด

ทัสสยุทรุดกายลงคุกขาน โอบกอดเอวของกุเวรไว้
ใต้เอ่ยเป็นคำวิงวอนว่า

“ใต้โปรดข้าเถิด พ่อที่รักแลบุชายของข้า ขออย่าใต้เอ่ย
เรียกข้าเช่นนั้นอีกเลย โดยแท้ที่จริง ข้าจะเป็นใครที่ไหนก็ตาม
ข้าคือทัสสยุเด็กกำพร้าเดนตายเผ่ามีลักชะ ที่พ่อใต้กรุณา
อุปการะเลี้ยงดูไว้ ช่วยให้รอดจากคมหอกคมดาบของอารยัน
โหด แลบัดนี้มีทุกหยาดของโลหิตที่เด่นเร่าอยู่ด้วยการกอบกู้
เผ่าพันธุ์ตลอดจนวิญญูณแห่งการกตัญญูกตเวที่ต่อบุพการี
ข้ายังเป็นทัสสยุ บุตรของกุเวรอยู่ แลจะเป็นอยู่เช่นนี้ตลอดไป
ไม่ว่าพ่อหรือข้าจะได้ตายจากกันไปข้างหนึ่งแล้วหรือไม่
ข้าได้กล่าวคำวิงวอนแก่พ่อเช่นนี้มาหลายครั้งแล้ว”

หยาดน้ำตาแห่งความเต็มตื่นปราโมทย์คลออยู่ที่เบ้าตาของกุเวร มือทั้งสองสั่นเทา ยามเมื่อประคองอยู่ที่ดวงพักตร์ของทัสสยุ เสียงของมายากรชราครี้อ

“ทัสสยุลูกรัก...”

“ไม่มีอะไรอีกแล้ว ที่ข้าจะชื่นใจยิ่งไปกว่าคำนี้”

“เจ้ายังมีได้บอกพ่อให้ทราบ ในสิ่งที่ร้อนใจ”

ทัสสยุได้บรรยายให้บิดาฟังอย่างระมัดระวังแลโดยละเอียดในงานซึ่งได้ปฏิบัติผ่านมา กุเวรนั่งสงบฟังด้วยอาการอันเยือกเย็นแลไตร่ตรองโดยรอบคอบ

ยามนั้น แสงสนธยาสดเป็นล่ำลอดบัญญัติของคฤหาสน์อันเป็นที่พำนักแลกักกันของนายมายากรเข้ามาอย่างแจ่มแจ้งเต็มที สำแดงว่าสัญลักษณ์แห่งทิวาใกล้จะสิ้นสุดไปแล้ว ส่วนบัญญัติอีกด้านหนึ่งก็มองเห็นเดือนข้างขึ้นอ่อน ๆ ปรากฏเป็นเสี้ยวอยู่เหนือยอดดอกโศก ในราชอุทยาน ฝูงมยุราแลการเวกซึ่งเลี้ยงไว้ในราชฐาน บินถลาผ่านมานัดวันยอแสงนั้นอยู่ไปมาพร้อมทั้งส่งเสียงร้องแซ่สนั่นเข้ามา ณ สถานที่นั้นมีความสงบตามสมควร มิมีสิ่งใดจะมารบกวนการพบปะสนทนาของบิดา

แลบุตร โดยโองการอนุมัติของจอมพิภพ เพราะจะอย่างไรก็ตาม
ทศสยุได้สร้างความวางพระทัยอันยิ่งใหญ่ไว้ให้แก่พิษณุมหาราช
แล้ว

“ณ บัดนี้ ข้าจึงได้รับโองการจากพิษณู ให้กลับคืนไปรับ
ราชกิจอยู่ในศิลาเวดินครแห่งสหัสเดชา ในฐานะจารบุรุษของ
เทวทหะนครเพื่อคอยติดต่อกับชาวสารการลับ ซึ่งโรหิตาในนาม
ของเจ้าหญิงยามาระตีจะส่งผ่านเข้ามาสู่เทวทหะ”

“เป็นอันว่า พิษณุมหาราชจะส่งตัวโรหิตาไปในพระนาม
ของยามาระตี เพื่อถวายเป็นบรรณาการแก่สหัสเดชาแน่นอน
แล้วหรือ?”

“เป็นการแน่นอนแล้วโดยแผนการ แต่ในขณะนี้ทำที่
เป็นว่าตริกตรอง แลขอผัดผ่อนต่อคณะราชทูตของศิลาเวดี
ชั่วระยะเวลาหนึ่ง”

“พวกข้าราชการบริพาร คณะมนตรีแลเอชราชในเครือ
สามัคคีธรรม มีปฏิกริยาเช่นไรบ้าง ในทำที่อันดูเหมือนจะโอนอ่อน
จำนนต่อการคุกคามกรรโชกของศิลาเวดี”

“ทุกคนคัดค้านเป็นเสียงเดียวกัน ทุกคนโกรธแค้น แลกระหายสงคราม แต่ที่เหนือกว่าอะไรก็คือ ทั้งหมดพากัน พิศวงสงสัยในลักษณะท่าทีของพิษณุมหาราชยิ่งกว่า มิมีใคร ตามทันอุบายมหาราชของมันเลย หรือถ้าจะมีก็อาจจะเป็นคนเดียว นั่นคือมหาราชครูจรรูห์ทัตต์บุโรหิตที่ปรึกษาของ พิษณุเท่านั้น”

ดวงตาของกุเวรหรือซิมลง เบนสายตาทวนลำแสงย่ำ สหัสภานุมาศ หนึ่งไปครู่หนึ่ง แล้วจึงเปลี่ยนสายตามาจับที่ทัตสย

“แล้วไอ้สุโณกับคณะทูตของมันเล่า?”

“แม้แต่มवलเสวกามาตย์ใกล้ชิดที่สุดของพิษณุ ก็ยังมีอาจ จะตามทันอุปเท่ห์แล้ว ไฉนเล่าไอ้สุโณหรือคณะทูตทั้งหลายของ ศิลาวดีจะไหวทัน ขณะนี้พวกมันมีแต่ความลำพองและทะยานใจ หลงงมงายอยู่ในกฤษฎาภินิหารแห่งจักรพรรดิของมัน ซึ่งสำแดงให้เห็นปรากฏโดยการอ่อนข้อของเทวทหะ”

“แลนั้นย่อหมายถึงศิลาวดีกำลังเดินถลำเข้ามา อยู่ใน ปากสิงห์ของเทวทหะนคร”

กูเวรพิมพ์ำขณะที่ยั้มกร้านเกรียม เคำหน้าเต็มไปด้ว
ร็วรอย่น ดูราวกับจะเป็นร่องรอยของความพยาบาทอันลึกซึ้ง
ปรากฏเหลืออยู่ เสียงแหบ ๆ ที่กล่าวต่อมานั้น สดับได้ประหนึ่ง
เสียงของพยัคฆ์ร้ายครางออกมาด้วพิษบาดแผลแลทรมาน
แสนสาหัส

“มัน...ทั้งศีลาวดี เทวทหะ สหัสเดชา พิษณุ หรืออารยัน
ทั้งเผ่ากำลังจะล้ำเข้ามาอยู่ในวงล้อมของหมาในเช่นมิลักชะ
ซึ่งรอคอยโอกาสสำคัญอยู่ อ่า...พวกเรากำลังคอย! ทัสสยุ!
จงทำงานของเจ้าให้รัดกุมแลแนบเนียนที่สุด แผนการกู้ชาติของ
มิลักชะทั้งหลาย ผากไว้กับล้นลมของเจ้าเพียงคนเดียว โอกาส
ของเราจะมาถึงหรือไม่ อยู่ที่ไหวพริบสติปัญญาของเจ้าเท่านั้น”

พร้อมกัน กูเวรก็เข้ามาจับอ้งสาของทัสสยุไว้ บีบแน่น
ด้วมืออันสันเทา ก็เป็นวาระเดียวกันกับที่ล้นสนธยา แผ่นฟ้า
ครองด้วราตรีอันอำไพ ศศิธรรูปค็วนางเจิดแจ่มอยู่กลางฟ้า
สีน้ำเงิน จุดดษาแพรวพราวไปด้วปวงดารา เสียงฆ้องแลเกราะ
ล้นมาแต่ไกลแ่ว ๆ แสดงถึงการผลัดเปลี่ยนเวรยามของพวก
ทหารรักษาอุทยานแลพวกชั้นที่

ตีวาราดรี (เล่ม ๓)

๑๖๗

โนเครื่องบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี) ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๓๙๒ E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8013-2

เผยแพร่ครั้งแรก โดยสำนักพิมพ์อรุณ กรกฎาคม ๒๕๖๘

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)